

La Veu del

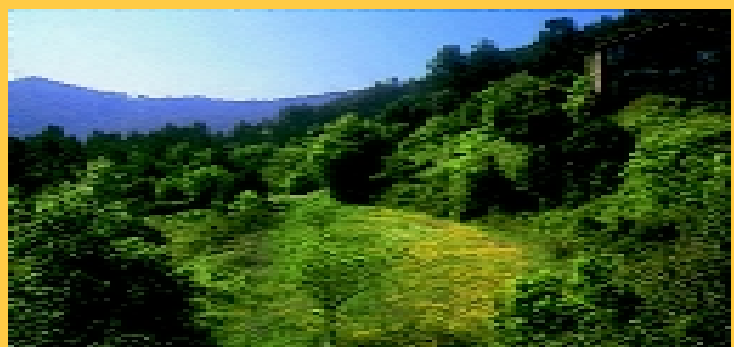
CARRER

Publicació bimestral

Obradors, 6-8 baixos • 08002 Barcelona

Nº 70 novembre-desembre de 2001

LA VINYA del SENYOR...CLOS

DESTROSSES A COLLSEROLA

L'Ajuntament fa vi agre

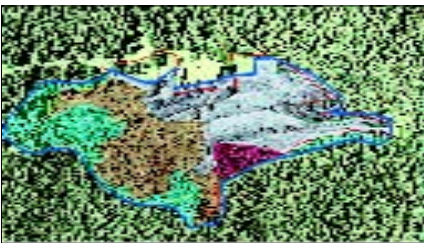
MARC ANDREU / ANDRÉS NAYA

A Joan Clos el vi de Barcelona i pot sentir agre. Així es desprèn d'un exhaustiu informe sobre els efectes socioambientals i ambientals de l'exploració de vinyes a la finca municipal de Can Calopa elaborat conjuntament per la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona, Ecologistes en Acció i la secretaria de política sectorial i medi ambient de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya. L'estudi, que ja s'ha presentat a la tinint d'alcaldia responsable de Ciutat Sostenible de l'Institut Municipal d'Parcs i Jardins, Imma Mayol, acusa l'Ajuntament de vulnerar les lleis forestals i del sòl i les normes del Pla d'Espais d'Interès Natural (PEIN) que protegeixen la serra de Collserola. En concret, denuncia "la destrucció de 0,63 hectàrees de boscs ben constituït, 1,07 hectàrees de terrenys forestals format per matolls i arbres dispersos i 0,16 hectàrees de plantació de xipròs sense prendre en consideració cap paràmetre mediambiental".

Les entitats creuen que l'agressió assenta un precedent que pot tenir conseqüències

Les entitats denunciants, a qui l'alcaldia Joan Clos no va concedir una entrevista, creuen que l'actuació destinada a produir el vi de Barcelona "ha tingut un impacte social i mediambiental negatiu i no està justificada en termes de costos-beneficis per a la ciutat". El fet que, per un decret d'alcaldia del 27 de desembre del 2000, Parcs i Jardins plantés la primavera passada més de 15.000 vinyes a Can Calopa

La Favb, CCOO i Ecologistes en Acció denuncien que l'alcaldia vulnera la llei i agredeix Collserola per produir el vi de Barcelona. Parcs i Jardins retalla la finca municipal de Can Calopa, modifica la seva orografia i tala uns 700 arbres per plantar 15.000 vinyes

sense fer cap estudi d'impacte ambiental ni debatre públicament el projecte ni el seu pressupost deixen l'execució a l'executiu de l'operació, l'aviu gerent del Pla Director de Montjuïc, Antoni Falc6n, en una difcil posici6. Sobretot despr6s que la retallada de tres hectàrees de terrenys forestals corresponents a antics camps de conreu hagu6 significat la tala d'uns 700 arbres i uns moviments de terres que infringeixen clarament les normes urbanístiques del Pla Especial del Parc de Collserola

l'autoritzaci6 de treballs concedida per la secci6 de recursos forestals de la Generalitat. "En el seu esperit i aspectes generals, la roturaci6 de Can Calopa està al límit de la legalitat. Però en qüestions tan concretes com els moviments de terres que han canviat l'orografia del cor de Collserola, un parc protegit pel PEIN i les lleis forestals i del sòl, l'Ajuntament ha actuat clarament al marge de la llei", sentència el ge6graf Vicenç Casals, un dels autors del estudi. A Ecologistes en Acció, CCOO i la Favb els pro-

cupa que aquesta agressió "pugui tenir conseqüències futures, ja que assenta un precedent que podria invocar propietaris privats en un moment en qu6 diversos projectes metropolitanans ja amenacen Collserola: la construcci6 del túnel d'Horta, l'abocador de la Mina Betra, el camp de golf de Can Codina i Can Canelles, els projectes d'urbanitzaci6 a la Torre Negra i al Centre Directoriol de Cerdanyola del Vallès, i la destrucci6 de la Via Verda que connecta Collserola amb el Parc Natural de Sant Llorenç de Munt.

Les entitats sospiten que les obres fetes fins ara a Can Calopa, així com la importaci6 d'italià i França de les vinyes ja plantades, tenen i en un futur poden seguir tenir) un cost econ6mic de difícil justificaci6 donades les nombroses problemàtiques socials desitjades per l'Ajuntament. És per aix6 que CCOO, Ecologistes en Acció i la Favb proposen "abandonar el projecte del vi de Barcelona". A curt termini, demanen eliminar la tanca perimetral de la finca de Can Calopa, l'obertura dels camins biocorredors i la plantaci6 d'espècies vegetals autòctones i de cultius herbàcils i fruiters. En aquest marc, accepten mantenir el cultiu de vinya "en una àrea mínima integrada en el mosaic agrari local, destinat a gestió i sense pretensions d'exploraci6, que en definitiva és el que interessa per recuperar la zona". A mitjà i llarg termini, gairebé un mes despr6s de rebre l'informe, la quarta tinint d'alcaldia i presidenta de Parcs i Jardins havia començat a estudiar-lo alarmada, però no havia donat cap resposta pública a les entitats denunciants. L'alcaldia, per la seva part, sembla que ha encarregat un contrainforme als promotors de l'actuaci6 de Can Calopa, un projecte que Clos ha reconegut que li fa especial il·lusió, perquè li recorda quan, de petit, passejava entre vinyes amb el seu avi.

Malgrat tot, CCOO, Ecologistes en Acció i la Favb pensen que el serà difícil rebatre el fons de la qüestió. "Encara abans de respondre un interrogant, suposant que el capítol de vi de l'alcaldia fos una imperiosa necessitat municipal, no hagués estat igualment eficient com a marquèing (i menys costós econ6micament i ecològicament) donar com a vi de Barcelona el que ja elaboren el Consorci del Parc de Collserola a Can Coll, el mateix Diputaci6 de Barcelona al Penedès o qualsevol de les prestigioses bodegues que hi ha a Catalunya?"

Un poder digne de 'Falcon Crest'

Antoni Falc6n, executor i responsable directe de l'operaci6 Vi de Barcelona a Can Calopa, és l'actual comissionat del Pla Director de Montjuïc, que té un pressupost de 5.000 milions de pessetes (en contraposici6 als només 800 de qu6 disposa el Consorci del Parc de Collserola). En aquest càrrec el va nomenar Joan Clos despr6s que la pocs mesos Imma Mayol li retirés la confiança com a gerent de Parcs i Jardins. En aquest institut municipal Falc6n s'ha guanyat l'animadversió del comit6 d'empresa per la seva política d'ajusts pressupostaris i de personal. Ha protagonitzat també algunes actuacions polítiques, com voler recuperar la forma original dels jardins del passeig dels Til·lers de la Ciutadella i arrasar uns parterres de Forestier als jardins de Miramar, que va haver de reposar a la del diferents denúncies.

Falc6n té fama de gestor implacable i eficaç; i una confiança que Clos li va ferar de l'ex-alcaldia Pasqual Maragall. Encara que polèmic, s'ha treballat cert prestigi en temes de jardineria, com ho demostra el fet que, amb l'ajuda de la seva dona, Patricia Falcone, arquitecta tècnica de Parcs i Jardins, ha fet "a estones lliures" algun projecte de jardins de segona residència per algun poble municipal. A més de compartir amb l'alcaldia l'ofici a navegar, Falc6n està considerat un socialista afí a Clos i oposat a l'aparell del partit. Potser per aix6 les relacions entre el comissionat de l'alcaldia per Montjuïc i el regidor del districte de Sants-Montjuïc, Pere Alcobert, no sempre han estat fluides.

Tècniques d'autopista per 'talar' 123 milions de pessetes

Contrastant dades i fotografies de la roturaci6 Can Calopa amb un estudi estereoscòpic fet amb fotografies

perímetre de la tanca que protegeix les vinyes i els canvis en l'orografia de Can Calopa per mitjà d'un sistema GPS per satèl·lit i la comparaci6 de fotos aèries, aèria-cadastral i el mapa de pendents (escala 1:5.000). De la imatge resultat es desprèn que la meitat de l'àrea que avui ocupen les vinyes era boscs consolidats o bé camps abandonats de feia com a mínim 25 anys i, per tant, en avançat procés de reforestaci6 espontània.

Així mateix, l'estudi prova que s'ha alterat el mapa de camps forestals i pendents de la zona. No únicament no s'han respectat els bancals on el Consorci de Collserola havia plantat grànules, sin6 que les màquines excavadores s'han saltat les normes proteccionistes movent terres de fondals i pendents superiors al 25%. De la mateixa manera, els nous bancals i marges dels camps s'han fet per hidrobranca (la tècnica barata que s'utilitza en els talussos de les autopistes) i no seguint la Generalitat i el parc de Collserola, de fer servir la tècnica tradicional de la pedra seca.

els nous bancals i marges dels camps s'han fet per hidrobranca (la tècnica barata que s'utilitza en els talussos de les autopistes) i no seguint la Generalitat i el parc de Collserola, de fer servir la tècnica tradicional de la pedra seca.

Casals, ex-professor d'Ordenaci6 del Termini i Medi Ambient a la Universitat de Girona, ha delimitat també el

Oïos no fa pedagogia ambiental

M. ANDREU I A. NAVA

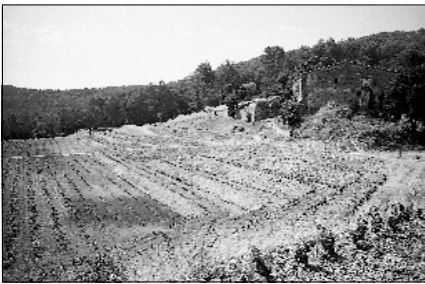
Can Calopa no és l'única finca vitivinícola de Collserola. El Centre d'Educació Ambiental de Can Coll, situat en una finca de 233 hectàrees forestals i 5 de conreu dins del terme municipal de Cerdanyola del Vallès, ha donat aquest estiu la primera verema que s'ha vist a Collserola en molts anys. Segons xifres del Patronat del Parc de Collserola, els 866 ceps de raïm negre de les varietats merlot, cabernet sauvignon i ull de llebre que es van plantar a Can Coll el 1995 han generat enguany 970 kilos de raïm, del qual s'obtidran uns 1.000 ampelles de 3/4 de litre de vi.

Parcs i Jardins tira per terra el treball mediam-biental fet al Parc de Collserola durant 10 anys

Però l'experiència pedagògica del Patronat de Collserola a Can Coll —on també hi ha herbes, fruites, cereals i farratge— no té ra, vebue, ni per dimensions ni per objectius, amb l'operació industrial de Can Calopa, on l'Ajuntament de Barcelona ha plantat més de 15.000 vinyes de gamatx negre i syrah (varietats importades d'Itàlia i França) amb l'objectiu de produir el 2004 uns 15.000 ampelles d'un vi de qualitat per recepcions oficials i promoció turística.

Un decret d'alcaldia del 27 de desembre del 2000 va encarregar a l'Institut Municipal de Parcs i Jardins la posada en marxa del denominat "Centre Pedagògic de Producció Vitivinícola de Can Calopa de Dalit".

L'experiència del Centre d'Educació Ambiental de Can Coll i la paralització del projecte de biodiversitat que el Parc de Collserola feia a Can Calopa deixen en evidència les preteses intencions pedagògiques de les vinyes de l'Ajuntament de Barcelona

Panoràmica de les vinyes plantades la passada primavera

També és veritat que el 28 de febrer passat, quan l'alcaldia Joan Clos, la tinent d'alcaldia Imma Mayol, el rector de la Universitat Politècnica de Catalunya, Jaume Pagès, i el director de l'Institut Català de la Vinya i el Vi, Domingo Valiente, van plantar els primers ceps, els responsables directes del projecte, l'aleshores gerent de Parcs i Jardins Antoni Falcoñ i l'ent-

fer Josep Lluís Pérez, van afirmar que la producció de vi tendria una dimensió pedagògica i que a la masia de Can Calopa es crearia una aula de difusió vitivinícola.

Però, donat el nombre de vinyes plantades i el moviment de terres, que té per objectiu facilitar l'ús de maquinària agrícola industrial, l'aspecte pedagògic de l'operació sembla només una cortada. I, en qual-

sevol cas, quin sentit té que l'Ajuntament investís centenars de milions de pessetes en el seu propi centre pedagògic del vi que el Patronat de Collserola ja en té a Can Coll, molt més racional i adequat a l'entorn mediam-biental i a les finalitats educatives? L'Ajuntament ha de produir vi quan una institució supramunicipal com la mateixa Diputació de Barcelona té

el seu propi i prestigiós centre vitivinícola i enològic al Penedes? I, per acabar, si el Patronat de Can Calopa no acaba aquí, perquè la plantació de vinyes i el tancat de 3,8 hectàrees amb una valla metàl·lica ha fet avortar un important programa de potenciació i divulgació de la fauna de Collserola. De fet, el Consorci del Parc de Collserola, que tenia encomanada la gestió de la finca de Can Calopa des de 1989, hi desenvolupava des de feia anys un programa de gestió d'hàbitats i manteniment de la biodiversitat ambiental voltant molt activament per hectàrees del parc com L. Noriega i F. Limona. Com recorda el geògraf i professor universitari Jaume Rios, a Can Calopa es va anar adreçant un mosaic de plantacions de gramínees, arbres frutífers, xipresos i arbres de llebre integrat en la vegetació i el bosc subclònic que representava una entesa ideal per la fauna. A més, la finca era una àrea oberta al públic i amb camins marcats pel Consorci del Parc de Collserola que anualment visitaven alumnes i professors de la Universitat de Barcelona.

Quan, l'any passat, l'Ajuntament va fer valer els seus drets de propietat sobre Can Calopa i va retirar al Parc de Collserola la gestió de la finca per encarregar-la a Parcs i Jardins es va anar perdent tota l'entesa ideal durant 10 anys pel tònic del Parc i es van ignorar les seves recomanacions de seguir amb el projecte de manteniment de la biodiversitat ambiental. El monocultiu de vinya, la tanca i el bloqueig de camins públics impedeix un notable impacte sobre l'oferta tròfica i d'hàbitats de la zona i elimina la possibilitat d'aprofitament per part de la fauna terrestre, mentre que el previsible ús d'herbicides agrícoles pot afectar també els predadors que s'acostia a la zona.

Història de Can Calopa

CISCO TOMAS / MARC ANDREU

La masia de Can Calopa de Dalit és una de les moltes que hi ha escampades per Collserola, i junt amb d'altres i al redós de l'església de Santa Maria, van ser l'origen del poble de Vallvidrera. Està situada a tocar de la carretera que va de Vallvidrera a Molins de Rei, després de l'antic nucli de Santa Creu d'Olorda que el 1915 es va partir entre els municipis de Santarí, Sant Felu de Llobregat i Molins de Rei. En el *Llibre vell* de la parroquia de Vallvidrera, hi consta el cognom Calopa perquè l'alcaldia hi bateja els seus sis fills, entre 1560 i 1591. El nom de Can Calopa de Dalit surt citat el 1662 en un altre llibre parroquial, perquè el rector hi porta la benedicció pasqual, com feia a totes les cases del poble.

Posteriorment, quan Vallvidrera era municipi independent, els Calopa van tenir càrrecs municipals en diverses ocasions. El 31 de desembre de 1851 la reina Isabel II nomenà Pere Calopa batlle i el mateix any el mateix municipi afegí que no sabi-

en firmar ni el batlle que sortia ni el que entrava. A l'última sessió de l'Ajuntament de Vallvidrera, que tingué lloc l'11 d'agost de 1890, i en la qual constava la supressió del municipi de Vallvidrera i la seva agregació a Santarí, entre els firmants de l'acta hi ha un membre de la família Calopa.

Al llibre *El fet del dia* (1935), Joan Alavedra esmenta la visita que fa al "Palau dels amics del sol" ubicat a Can Calopa, sense més aclariments, on es reuneixen els nudistes de Barcelona. Sembla que els diumenges de caçera, aquests es posaven en vestit de bany per evitar conflictes amb els caçadors que voltaven pels entorns.

La darrera notícia del mas és del 1974, quan la família esloguana Gelabert Argemí es venqué la finca, de 1.000,082 metres quadrats, a l'Ajuntament de Barcelona. Actualment, segons diu el departament de Patrimoni municipal, Can Calopa és una finca de 108,36 hectàrees.

El primer document escrit on surt el nom de Vallvidrera, que data

del juliol del 987, és el testament del cunyat barceloní Moció, que dona unes vinyes a la parroquia de Santa Maria de Vallis Vitrea. Per tant, al segle X ja es feia vi a Collserola. Segons consta a l'arxíu parroquial, al segle XVII en tot el terme es feien uns 115 càrregues de vi (uns 14.000 litres), encara que en una nota afegida es diu que era vi de mala qualitat.

Vinyes i filloxera a Collserola

A finals del segle XIX, abans que la plaga de la filloxera arribés a Catalunya, la meitat de Collserola estava dedicada al cultiu de la vinya, iniciat amb intensitat durant la segona meitat del segle XVII. Després del 1883, quan la filloxera afectà molt negativament l'economia pagesa, moltes vinyes van ser abandonades, segons l'historiador Miquel Sánchez. Replantades algunes zones a primers del segle XX amb una espècie americana resistent a la plaga, la guerra civil i la postguerra van acabar per fer

La masia de Can Calopa de Dalit

desapareixer definitivament, entre d'altres, el conreu de vinya a Collserola. Aleshores l'avenç del bosc es va fer irremissible, fins a configurar la Collserola actual.

Es per això que el geògraf Jaume Rios, profund coneixedor de Collserola, a la que ha dedicat la seva tesi doctoral, relativitza el valor ecològic d'una vegetació forestal realment vega o moltes zones d'una serrallada que, fins no tant temps enrere, era plena de camps de cultiu. Però això no vol dir, precisa Rios,

que una bona planificació i ordenació territorial del medi ambient en l'àrea metropolitana de Barcelona passi avui per fer operacions com la de Can Calopa. "Plantar vinyes a Collserola no és dolent, però sí de la manera que s'ha fet a Can Calopa", avertura Rios. I encara planteja un altre interrogant: "Si el vi surt bo, 15.000 vinyes seran insulficients". I perquè surti bo, tenint en compte que no es pot agraïr pas el bosc de Can Calopa, hi ha poca aigua, cal una inversió molt alta.

Canyelles: 10 años a la espera de metro

M. EUGENIA IÑÁEZ

El 24 de septiembre pasado, con la pompa acostumbrada, se inauguraron tres nuevas estaciones de metro de la línea 3: Mundet-Valldaura-Canyelles. Unos 15 días después, los vecinos de este último barrio llevaron a cabo, también con toda solemnidad, la demolición de los malditos tochos de una simbólica boca de metro que durante casi 10 años se había convertido en la imagen visual de una constante reivindicación vecinal: la mejora del transporte público en Nou Barris.

La totalidad de esas mejoras llega con una década de retraso

Durante ese tiempo, la tenacidad de los ciudadanos para exigir soluciones al problema que supone la presencia incontenida del coche privado en la vía pública, ha tenido una respuesta escueta por parte de la Administración, que ha actuado a remolque de las protestas, manifestaciones y congestiones de tráfico. Conviene tener al día la cronología de estos hechos en los últimos años y conocer la postura de unos. Generalitat i Ajuntament, y de otros, entidades vecinales, para llegar a la conclusión que la inauguración del 24 de septiembre debería haber sido menos pomposa y mucho más un acto de humildad, un reconocimiento público de culpa y un firme propósito de enmienda. Pero a estas alturas ya sabemos que tratándose de nuestros políticos lo de la aceptación de los pecados propios es misión imposible. Siempre los resulta más fácil señalar los ajenos.

Mejoras con retraso

Es cierto que en los últimos cuatro años, más o menos, se ha producido un cierto resquebrajamiento de Generalitat i Ajuntament en materia de transporte público que se han afrontado mejoras y

Zona Franca, Bon Pastor, el Carmel, Taxonera y el resto de Nou Barris siguen esperando la llegada del metro

1993 DANNY CARMAL

27/02/2001 EL PASO

1993-2001: Ocho años separan estas dos imágenes de la reivindicada estación de metro de Canyelles

ampliaciones, aprobación del Plan Director del Infraestructuras (PDI), el Traambaix, múltiples ampliaciones de la red de metro—línea 3, línea4—, ampliación del horario de metro de lunes a jueves, los buses de barrio y la integración tarifaria. Pero también es verdad que la totalidad de esas mejoras llega con una década, por lo menos, de retraso y que han estado seguidas de continuadas exigencias vecinales y de promesas electorales incumplidas.

Por lo que respecta a Nou Barris, queda pendiente la histórica prolongación de la línea 3 desde Canyelles hasta Trinitat Nova pasando por Roquetes, y la llegada del transporte ferroviario a los barrios situados más al norte, que

no será metro convencional sino un metro ligero que comunicará Can Culiàs (Montcada i Reixach) con Ciutat Meridiana, Torre Baró y Trinitat Nova. Proyectos, todos ellos, incluidos en planes de metros perdidos en la noche de los tiempos y puestos en marcha con décadas de retraso.

Nadie puede discutir que ampliaciones y mejoras se aplican en un sistema de movilidad, el de Barcelona y su área metropolitana, gravemente enfermo y permanentemente al borde del colapso, y que unas y otras, ampliaciones y mejoras, por su tardanza, por su escasa ambición, por su lenta realización, no van a mejorar esa movilidad a corto plazo. Y a largo plazo la situación puede

ser caótica, muy especialmente en las vías de entrada y salida de la ciudad.

Falta de decisión

La Administración no ha querido invertir en metro, ferrocarril y buses, ha utilizado el transporte público como arma electoral arrojadiza y, además, ha carecido de la capacidad de análisis para analizar errores anteriores y evitar problemas futuros. Y así nos va. Salvando las distancias, la falta de planificación en materia de transporte público en Nou Barris hubiera servido perfectamente para prever lo que podía ocurrir en el área metropolitana. Nou Barris fue durante años una zona en

crecimiento demográfico continuo, con población joven, con polígonos que interlamban paliar la necesidad de viviendas en el resto de la ciudad. Nou Barris pasó de ser un territorio poco menos que rural a convertirse en la zona de la ciudad con índices de crecimiento más altos.

En el área metropolitana de Barcelona ha pasado prácticamente lo mismo, con todos los matices que se quiera y por causas distintas, pero con efectos similares aunque multiplicados por diez, por cien, por mil. Se ha ocupado un territorio libre y se ha llenado de personas que hasta los más tontos sabían que iba a generar una movilidad. Pero la administración, que sostenemos con nuestros impuestos, no quiso verlo y no tomó medidas.

La administración ha utilizado el transporte público como arma electoral arrojadiza

Con las vías de acceso a Barcelona permanentemente colapsadas por coches ocupados por una única persona, dos en el mejor de los casos, sin un transporte público adecuado, es posible que la Administración espere reacciones similares a las de Nou Barris para empezar a tomar medidas. Los políticos parecen no entender que cuando los ciudadanos reivindican un mejor transporte público lo único que hacen es exigir el cumplimiento de los programas electorales de los partidos, incluido el crecimiento sostenible de las ciudades. Pero una cosa es la teoría y otra muy distinta aceptar de buen grado la petición de mejoras en un metro, un tren o una línea de autobuses. ¿Tienen miedo al coche? ¿Tienen miedo a los intereses económicos de la industria que hay detrás de ese turismo último medio que acata de saír al mercado? ¿Por qué no tienen más respeto a los derechos y exigencias de sus votantes?

Una semana para la movilidad sostenible

Durante una semana, del 19 al 26 de noviembre, y sin que sirva de precedente, la acera de la Diagonal situada ante el centro comercial de L'illa dejará de ser un carril-moto de uso libre para acoger una exposición sobre la movilidad sostenible. Cabe suponer que después de esta muestra, la Guardia Urbana volverá a consentir el espectáculo "sostenible" de un espacio urbano convertido en aparcamiento indiscriminado de motocicletas.

La exposición consistirá en 24 plafones con imágenes de los problemas de la movilidad y propuestas para intentar resolverlos. La muestra forma parte de la Semana de la Movilidad Sostenible, organizada por la Comisión Institucional del Día sin Coches y la asociación para la Promoción del Transporte Público (PTP). La exposición se completará con la exhibición de vehículos alternativos y maquetas del futuro tranvía de la Diagonal del Tramvía Blau. La Semana de la Movilidad Sostenible incluirá otros actos, entre ellos un fórum en el auditorio Winterthur donde se debatirán cinco temas: el tranvía del Baix Llobregat; peaje urbano, la iniciativa de Londres; la reducción del tráfico privado en el centro, la iniciativa de París; movilidad y territorio, y peaje en las vías de alta ocupación (VAC).

20 años con el metro a cuestas

19-4-1982: La línea 4 del metro llega a Verdum i Prosperitat.

1989: Canyelles, Roquetes, Trinitat Nova, Ciutat Meridiana, Torre Baró y Vallbona se coordinan para reivindicar la llegada del metro.

1990-94: Se intensifican las acciones para reclamar el metro: ocupaciones en la estación de Roquetes (hoy Via Júlia), Caravanas de coches y pancartas con el lema "metro sí, coches no". Presencia en el pleno del Ayuntamiento de Barcelona en la plaza Sant Jaume con pancartas.

Inauguraciones simbólicas de las estaciones de metro de Canyelles y Torre Baró.

1995: Elecciones municipales: todos los candidatos a la alcaldía prometen líneas de metro.

1995: Acto de la Favb en el Colegio de Periodistas reivindicando las prolongaciones de las líneas 3 y 4.

1996: Concentración en la plaza Sant Jaume para recordar las promesas incumplidas en materia de transporte público. La Favb publica un boletín que incluye las reclamaciones pendientes de me-

tro en todos los barrios de Barcelona, y otras mejoras como el billete combinado, la creación de un consorcio del transporte y la mejora de las líneas de buses.

1997: La Generalitat se compromete a una primera prolongación de la línea 3, pero sólo hasta Canyelles.

1999: Generalitat y entidades de Torre Baró y Ciutat Meridiana llegan al acuerdo de construir un metro ligero entre Can Culiàs y Trinitat Nova, donde entrará con la línea 4.

Es harris són un plató de cinema

ROSA MARÍA PALENCIA / CARLES VALLS
Els rodatges a la nostra ciutat s'han multiplicat des que Pedro Almodóvar, amb la premiadíssima *Todo sobre mi madre*, filmés una Barcelona transvàlida. Els veïns i veïnes han vist com en el seu carrer es muntaven decorats que recordaven temps passats i que la realitat del seu barri era enfocada i transformada en fotogrames.

Molts cineastes han escollit la capital catalana com a plató principal dels seus últims llargmetratges. És el cas de Jaume Balagueró i el seu psicològic film *Darkness*, protagonitzat per Anna Paquin, Cédric Klapisch, amb *Una casa de locos* o Agustí Villaronga, amb *Aró Tolbukhin*. Alegria a la llista, la segona part de *El lado oscuro del corazón*, d'Eliseo Subiela, i l'òpera prima de La Fura del Baus, *Faust 5.0*. Ventura Pons, Thaddeus O'Sullivan o Peter Greenaway són els últims cineastes que s'han decidit per la capital catalana com escenari.

Molts cineastes han escollit Barcelona com a escenari dels seus llargmetratges

Una de les pel·lícules on el veïnat i el barri en són protagonistes és *En construcción*, del director barcelonès José Luis Guerin. El plató de la pel·lícula és el d'un barri que desapareix, on cada fotograma és un cop de piqueta i cada escena, la d'uns veïns que quan acaba el rodatge només seran ficció, si ser demòlies les seves cases i el barri on havien viscut fins ara. Seran els 'extres' d'un barri on han canviat el decorat i amb nous actors.

La pel·lícula *'En construcción'*, de José Luis Guerin sobre l'enderrocament de pisos a Ciutat Vella i el rodatge a Gràcia de *'El embrujo de Shangai'*, de Fernando Trueba, traslladen la realitat dels barris a la pantalla

El director de cine José Luis Guerin

En construcción és una pel·lícula documental sobre l'enderrocament i la nova construcció de pisos al barri Chino, com s'anomena al film a Ciutat Vella. Sobre aquest apartament simple argument, la pel·lícula tracta sobre el transcórrer del temps, el carni, no només del carrer o de les ruïnes que es transformen en pisos nous, sinó també de la vida d'alguns personatges d'aquest barri emblemàtic.

Es tracta, com el propi Guerin diu, "de la crònica d'una transformació".

El director català ha rotat més de cent hores de pel·lícula, durant més d'un any, provant d'extreure trossos de veritat. I en part, ho aconsegueix. L'enderrocament d'un de tants edificis condemnats al marc de la gran operació especulativa, portada a terme amb la complicitat municipal durant els dar-

fers en construcció, es transformi en el marc bell i ideal per mostrar-nos uns personatges reals, diversos, vius, que senten, pensen, coneixen i que, volen creure, es transformen, com el mateix edifici que sortirà de les ruïnes. Guerin no ha volgut desvirtuar el seu mètode de treball, però sense dubte, els personatges de carn i ossos que batreguen i viuen a la pantalla, fan d'aquest documental un poema d'humanitat i dignitat.

Última que a la pel·lícula, per sobre de tot, bella, no hi tingui lloc les veus de cap de les dotzenes de famílies que han estat afectades. I per tant, excloses dels plans urbanístics de l'Ajuntament. Potser aquesta no era la seva vocació. No obstant, tot cal dir-lo, un dels personatges, paradoxalment un palaleta magrebi, fa menció de la injustícia que han patit aquests col·lectius. Tampoc dir res de les dotzenes d'edificis històrics que han estat enderrocats en benefici de les empreses immobiliàries. La pel·lícula és massa bonica per mostrar una realitat molt més purament. Guerin ha fet l'obra que volia, construïda amb cura i delicadesa, sobra a totxo, plànot a plànot, bella.

Amb la imparable confusió entre cinema i entreteniment, sabem que no és gaire fàcil recomanar un documental i trobar resposta. Al pas que avança l'apreciació immobiliària a la zona, tal i com denuncien els col·lectius afectats, ben aviat haurem de parlar de l'ex-Ciutat Vella. Per això, no cal esperar que la pel·lícula de Guerin sigui un document històric, caldrà anar-la a veure perquè no és freqüent veure a les nostres pantalles cinema català, barceloní, bo que a més, ens parli i ens mostri amb bellesa la vida que cada dia compartim a la ciutat. Per sobre de tot, perquè totes les mirades ens són necessàries.

El cinema trasllada la plaça Rovira als anys 50

ALBERTO GOMEZ

El rodatge de l'última pel·lícula de Fernando Trueba, *El embrujo de Shangai*, va aconseguir un efecte a l'abast només de la memòria i del setè art: retrocedir en el temps.

La plaça Rovira, una de les més emblemàtiques del barri de Gràcia, es va convertir per uns dies en la plaça Rovira de 1948, un dels centres neuràlgics de la part alta de la Barceloneta d'aleshores, i escenari on un jove que passa l'estiu com un rodamón pel barri començarà a un vell mibog que ha estat amagat des de la guerra civil. El jove s'enamorarà d'una nena malalta de tuberculosi que només viu esperant el retorn del seu pare, que està en una suposada missió secreta a Shangai.

Trueba ha comptat amb l'ajuda inestimable de Juan Marsé, veí de la ciutat plaça i autor de l'obra homònima, a més dels testimoniatges de nombrosos veïns que vivien en aquella època.

El cineasta va aconseguir convertir

un conjunt de seus bancàries, bars i fins i tot una casa ocupada en la mítica plaça que acollia una cristalleria, una ferreteria o una espartereria, a més del celler Castells, la línia 30 de tramvia o el propi cinema Rovira.

En aquells temps un es podia crear amb cotxes descapotats artics, el kilo de patates estava a 3 duros i es projectaven tres sessions continues de cinema pel mètode preu d'una pesseta. Gary Cooper protagonitzava a la gran pantalla *Buñuelo Bill* un dur western que no impedia que els joves d'aquells dies apréssin la intimitat del cinema per a iniciar-se en els primers pentangis carítics.

El rodatge de *El embrujo de Shangai* va despenjar una insulada expectació en el barri, sobretot en els veïns més grans, que no volien perdre l'oportunitat de revivir una època. Asegats en els bancs de la plaça, no cessaven de sorprendre's pels avatars del rodatge: "Hi ha algunes botigues canviades, i potser els cotxes siguin massa antics.

DANI COCINA

La primavera passada la plaça Rovira va ser plató de *El embrujo de Shangai*

Però l'ambient està molt bé aconseguit, assegura un veí de tota la vida del barri. La diferència -afegix-, està en la gent i l'ambient que havia aleshores, ja que els cotxes són més antics, comenten l'exagerat que es sembla el pressupost del film -entorn als 1000 milions de pessetes-. No volen sortir a cap escena, tot i que han estat molts els veïns els que s'han prestat a participar com a extras, i accepten a contracor haver d'aparar-se dels bancs quan el rodatge d'una nova escena està a punt de començar.

Els extras han estat definitivament seleccionats, els actors principals utilitzen els seus diàlegs i als operadors els hi arribat l'hora de la veritat. Les mirades dels veïns són més atentes que mai, i

al crit de "acció!" la plaça Rovira de 1948 sembla prendre vida de nou. I quan la màgia del cinema trau els pots i t'enyey de color les gràfies de la memòria perduda.

La vergonya de Ciutat Vella

Jordi Gos
El Forat de la Vergonya, que comprèn els carrers Sant Pere Més Baix, Jaume Giralt, Metges i Pou de la Figuera, s'ha convertit en un autèntic càncer al centre de Barcelona. Inseguretat ciutadana, pèrdua de teixit econòmic i desallotjaments veïnals i ilegals són alguns dels problemes als quals el barri de la Ribera ha de plantar cara. Una degradació progressiva que pot convertir una reforma urbanística consensuada en el funeral d'un dels barris més emblemàtics de Barcelona.

La història comença als anys 80 amb la presentació del primer Pla de Reforma Interior (PERI), promogut i ideat pels veïns a causa dels problemes que va suposar en la zona el tancament del mercat del Born. L'Ajuntament va acceptar aquest pla, que és el primer que analitza el patrimoni urbanístic i considera seriosament la realitat del barri, analitzant el terreny casa per casa. No obstant això, els responsables d'urbanisme de l'Ajuntament als anys 90 van desestimar el projecte per considerar que la falta de tràfic rodant augmentava la inseguretat ciutadana.

La degradació progressiva pot ser una estratègia municipal amb l'objectiu de pressionar els veïns

Això suposava un retorn a l'antic pla que l'edificat Cerdà va dissenyar el 1959 i que comporta l'enderrocament de diverses illes i edificis per continuar en línia recta l'avinguda Francesc Cambó. Després d'altres dos canvis del PERI, els enderrocaments van començar fa uns cinc anys, donant lloc al solar conegut pel "Forat de la Vergonya".

Aquests enderrocaments i els conseqüents desallotjaments han suscitats les queixes de les associacions de veïns i col·lectius vinculats al barri, que ha iniciat mobilitzacions en contra del que consideren un autèntic atemptat urbanístic. Es lamenten de la desestructuració d'un barri popular que es caracteritzava per la interrelació de veïns de tots els estatus socials i econòmics. Acusen l'Ajuntament de realitzar aquest pla sense tenir en compte les veus crítiques que denuncien les implicacions negatives que tindrà aquesta actuació per als seus habitants i per a la zona en general. Algunes, com l'Associació de Veïns del Casc Antic, que al principi ja va adonar-se que estava a favor de la intervenció, reconeixen que el context ha canviat i que si s'hagués deixat el barri tal com estava, el resultat actual seria fins i tot millor que la situació d'avui dia. Per això, demanen a l'Ajuntament que es faci ressò de les seves demandes per replantejar-se l'actuació municipal en la zona.

La desmembració de l'antic barri de la Ribera, posa al descobert una pèssima política urbanística municipal

JOSEP MASIP

El solar del Forat de la Vergonya és ple de pancartes i pintades que mostren la protesta dels veïns

L'Associació Forat de la Vergonya, presidida per Paco del Cuerpo, denuncia la postura de la immobiliària Proceva (un ens amb participació majoritària municipal), que està donant últimatums als veïns perquè signin un acord que, segons la Llei d'Expropiació Forçosa, és mou més enllà del límit de la legalitat. Entre els drets que vulvernen aquests acord està el de subrogació -que permet que els familiars puguin heretar les mateixes condicions de contracte que els seus predecessors-, i el d'indemnització per drets adquirits en el contracte actual. També es nega el dret al reallotjament a totes aquelles persones que portin menys de

cinc anys en els pisos afectats. Això dona carta blanca a la picaresca, perquè alguns propietaris lloguen pisos per cinc anys a immigigrants que es veuen de cop i volta al carrer.

Accions de protesta

Els veïns han recorregut a tota mena d'accions per cridar l'atenció de l'Ajuntament i els mitjans de comunicació. El març passat, a causa dels últimatums, els col·lectius esmentats, van elaborar una carta convocant a l'Ajuntament i Proceva a una reunió. El Consistori va fer cas omís, raó per la qual els veïns van iniciar un altre tipus d'accions: pan-

cartes, pintades, tancaments i encadenaments. Tanmateix, i davant la manca de suport, molts veïns han començat a signar acords individuals o en petits grups per por de perdre els pocs drets que encara els reconeixen.

I mentrestant, el barri és degradat cada cop més. A la falta d'inversió en reformes i millores d'uns propietaris que ja han perdut les esperances de recuperar el seu pis, i que estan deixant a alguns veïns en situació d'irreparabilitat manifesta, se suma la inseguretat ciutadana que s'hi respira. Glòria Castagna, de l'Associació de Veïns del Casc Antic, suggereix que "aquesta degradació progressiva pot ser una estratègia del

govern de la ciutat per pressionar els veïns. Amb la seva marxa, s'aconseguiria estalviar els diners de les indemnitzacions (si Proceva hagués pagat als 2.500 veïns afectats hauria de desemborsar uns 7.200 milions de pessetes), lliurar el barri als especuladors". Com exemple de la seva reflexió posa el cas d'una companyia privada, Sociedad Exploradora de Fincas Afectadas, que s'està quedant amb alguns edificis afectats d'enderrocament al carrer Mestres Casals i Martorell.

Jordi Llobet, del col·lectiu Veïns en Defensa de la Barceloneta Vella, va més enllà i acusa l'Ajuntament d'utilitzar la delinqüència per aconseguir els seus propis fins.

Mentrestant, la policia es dedica a detenir i denunciar als líders veïnals. Com és el cas de Paco del Cuerpo, a qui la policia va detenir per fer pintades en una tàpia que havia de ser enderrocada, acusant-lo del deteriorament del paisatge urbà, tot i que finalment ha estat absolt.

Per ampliar uns escassos cent metres s'han arribat a tancar 37 negocis i s'han expulsat 167 famílies

Un altre dels grans problemes als quals s'enfronta la zona és el tancament dels comerços. A la Ribera han tancat, en els darrers tres anys, 109 comerços. Això suposa, entre pèrdues d'ocupació i desplaçaments, l'èxode d'uns 1.000 persones de tot el barri. El tancament del mercat de Santa Caterina no ha fet més que agreujar la situació. Hi ha il·lotes en què, per ampliar uns escassos cent metres de l'avinguda Francesc Cambó, s'han arribat a tancar 37 negocis i expulsar 167 famílies.

Pèrdues definitives

L'enderrocament massiu ha supeditat desenes d'edificis històrics i palaus i ha acabat amb el traçat d'una ciutat ideal

Un dels problemes més urgents del barri de la Ribera és la pèrdua de patrimoni històric. Els carrers conserven el traçat medieval, i la seva arquitectura d'entres superposats amaguen joies, del gòtic al modernisme. Els enderrocaments massius del PERI actual, a vegades d'illes senceres, podrien enterrar edificis de gran valor històric i patrimonial.

Jordi Llobet, membre del col·lectiu Veïns en Defensa de la Barceloneta Vella, és qui explica que "s'estan suplantant estrats d'història". Acusa l'edificació d'aplicar una política de terra cremada, reconeixent els errors una vegada comens. Entre els edificis històrics afectats estan la Casa del Metge, d'època medieval; el palau dels Marquesos de l'Alós, del segle XVII; la Casa Vallesca, un palau del segle XVIII, etc. També s'han descatallat alguns palaus al carrer Garders per poder afectar-los. Els veïns sospiten que aquestes afectacions s'han fet per especular, com en el cas del carrer Robadors, del barri del Raval, que es van tirar a terra edificis històrics per construir un hotel de nou pisos.

També el traçat com un risc seriós, a causa del fet que l'edificació que preveu el PERI és més pròpia de zona periferica estàndard que del centre històric d'una ciutat. El traçat medieval suposa un model de ciutat que ha donat una cohesió i una identitat pròpia al barri. Els estrats carrers permetin fins difícil el tràfic rodant i constitueixen un exemple

de ciutat compacta i sostenible.

Per evitar la destrucció d'aquest model de ciutat, els veïns reclamen, un tipus d'intervenció que mantingui l'estructura del barri, netejant elements afegits i recuperant edificis. A l'leguen que és més barri rehabilitar un barri històric que enderrocar per tornar a construir. Més barat, en cost econòmic i en cost social, ja que el temps entre l'expropiació, l'enderrocament i el desallotjament suposa un cost traumàtic i, en aquest cas, possiblement irreversible.

Aquest és també el punt de vista de Ferran Segarra, professor de l'Escola d'Arquitectura de la Universitat de Barcelona. Segons Segarra, "abans d'enderroc és imprescindible saber com danyar el més possible l'estructura existent". Per ell, el pla actual, encançat al dibuix arquitecte Eric Miralles, és un arranjament d'urgència que no respecta el traçat antic i serveix només perquè el forat no s'estengui.

No deixa de ser paradoxal que els diners invertits en el PERI provinint de fons europeus destinats a la regeneració mediambiental, ja que, en el seu llibre Verd, la Unió Europea promou un model de ciutat amb edificacions i caràcter propi, per als viants, i de comerç tradicional.

JOSEP MASIP
L'antic mercat de Santa Caterina

En 5 paraules

Sant Andreu redueix els residus

SOMMA AGRILERA

Elbarri de Sant Andreu serà l'escenari d'una campanya innovadora a Barcelona, una prova pilot de reducció de residus urbans que pretén crear consciència ambiental entre els ciutadans perquè adoptin els seus hàbits cap a conductes de consum respectuoses amb el medi ambient.

El projecte ha estat dissenyat pel Centre Ecològic de Projectes Alternatius (CEPA) i compta amb el suport per a la seva posada en marxa i difusió de l'Associació de Veïns de Sant Andreu i de la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona (Favb). A banda, col·labora en la prova el Districte de Sant Andreu, l'Ajuntament de Barcelona, l'Àrea Metropolitana de Barcelona (Entitat del Medi Ambient) i Barcelona Ecològica.

Fases de la prova pilot

El desenvolupament de la campanya de reducció de residus s'ha estructurat en tres fases ben diferenciades. La primera fase és la de preparació, en la qual s'acaben de definir quins continguts i quins instruments són necessaris per poder dur a terme l'experiència. Per a tal fi s'ha programat una roda de contactes amb les entitats ciutives i comercials, amb les associacions de comerciants i amb la direcció dels mercats, la col·laboració de les quals és imprescindible perquè la prova pilot tiri endavant. Aquesta roda no té un període d'execució determinat, però és probable al novembre ja hagi començat la segona fase, que durarà sis mesos.

En aquest període es desenvoluparan diverses activitats pensades per als 11.800 habitants, 300 comerços, 150 entitats i associacions ciutives i 20 escoles, que constitueixen la zona on tindrà efecte aquesta prova. Hi haurà activitats amb els comerços encaminades a aconseguir crear la Xarxa de Comerços Respectuosos amb el Medi Ambient. Qualsevol comerç que s'hi adhiereixi haurà de complir un mínim de condicions. Per exemple no donar bosses de plàstic, oferir productes a pes o ampolles de vidre, i al mateix temps es signarà un conveni amb el Districte de Sant Andreu pel qual aquests comerços es comprometran a continuar amb aquestes accions en el futur.

D'altra banda, es fan promoció mensuals per incentivar el ciutadà perquè compri en aquests comerços, i que a la vegada aquesta campanya no suposi per als establiments un cost addicional. A més, hi ha fins i tot un programa perquè els mestres incloguin en el currículum escolar aquest tipus d'educació ambiental. I perquè el ciutadà no tingui cap problema disposarà de punts d'informació als mercats.

Una campanya mediambiental pionera a Barcelona implicarà 11.800 veïns, 300 comerços, 150 entitats i 20 escoles del barri

Els contenidors de reciclatge es poden trobar per tot el barri de Sant Andreu

JOAN MARTELLO

● El Sepu, centre de coreografies

Katy Carreras, regidora del Districte de Ciutat Vella, va explicar als periodistes el futur del Sepu. No va sorprendre: Serà un altre centre comercial i, a més, un restaurant. Inmediatament va replicar la quota tinent d'alcalde, Imma Mayol, que va declarar que la regidora "anava per llures" i que l'equip de govern no ha descartat la proposta d'IC-V de recuperar l'au com a jardí de l'antic Palau Moja.

● No a la privatització del metro

Alcaldes de 12 ciutats europees, entre elles Barcelona, han remès a la Comissió Europea un manifest en el qual rebutgen la privatització de la infraestructura del metro. Afirmen, a més, que la xarxa de metros ha de funcionar com un conjunt integrat.

● El car edifici de Forum 2004

La improvisació es paga cara. L'Ajuntament pagarà quatre vegades més el consum elèctric per l'edifici del Forum de les Cultures: dels 700 milions anunciats es passarà a 2.800 milions. Resulta que l'avançat projecte no havia comptabilitzat ni els impostos, ni la mà d'obra, ni els materials. Increïble.

● Marihuana als testos

Mentre continua el debat entre la legalització de la marihuana pel consum lúdic i terapèutic, aquest any el nombre de cultivers domèstics ha augmentat. La llei només prohibeix el cultiu per al tràfic. A falta de dades, a la nostra ciutat hi ha una vintena d'establiments que donen consells i ajudes per millorar els resultats dels cultius.

● Pèrdua de veïns

El 1980 Barcelona gairebé arribava a dos milions d'habitants; en faltaven 93.000. A principis de l'any 2001 en tenia 1.510.000. Un estadi realitzat per l'àrea de Via Pública de l'Ajuntament calcula un cens de 1.380.000 veïns i veïnes. Barcelona perdrà, els propers 9 anys, 120.000 ciutadans.

Després hi haurà una darrera fase que consistirà en l'avaluació dels resultats i la presentació de propostes de millora. Serà una mirada més aviat tècnica per tal de veure fins a quin punt les persones que han participat a la prova han desenvolupat correctament. En aquest sentit, hi haurà la figura de l'educador ambiental, persones del CEPA que visitaran el ciutadà a casa seva per informar del procés.

L'objectiu principal de la prova és establir els instruments que permetin als ciutadans, associacions, comerciants i escoles reduir els seus propis residus, de tal manera que prenguin consciència que cadascun d'ells té una responsabilitat entorn del procés de generació i gestió de residus i que és necessari arribar a un consens entre els agents socials i econòmics i els ciutadans perquè tots plegats encaminem els nostres hàbits de consum cap a la reducció.

En el cas d'aquesta prova no es tracta tant de fomentar el reciclatge, que també, sinó de reduir l'emissió de residus. És una tasca difícil, però això cal arribar a tots els sectors de la població, aprofitant la riquesa associativa de Sant Andreu. La campanya posarà especial èmfasi en el paper, els envasos i l'embalatge. Com anar a comprar, fer ús de cabals, del carret, de la bossa de pa de roba, de bosses

Pautes de comportament

Arà, bé, el projecte vol anar més enllà de l'àmbit individual i incidir també en les pautes de comportament d'entitats, és a dir, establir dins la pròpia entitat mecanismes particulars per reduir els residus, sobretot els especials, com piles i tòners, que són els més contaminants.

I és que Barcelona és la ciutat que més residus urbans genera, i aquests residus no desapareixen, sinó que

van a altres zones de fora de la ciutat. Aleshores podem també amb el problema del seu tractament, perquè encara que nosaltres portem els nostres residus al contenidor corresponent, sabem, fins i tot per llei, que una part important d'aquests residus es crema en incineradores o va directament a l'abocador del Garraf.

És evident que els ciutadans de Barcelona tenim una responsabilitat molt gran en el procés de generació i gestió de residus.

"Volem que aquesta sigui una campanya molt ambiciosa, i penso que, després de recollir estadísticament la matèria orgànica a casa nostra, com ja es va fer amb la campanya Sant Andreu Recicla al barri del Congrés, és el més important que el ciutadà pot fer. El nostre propòsit és que aquest projecte no es quedi en una simple prova, volem continuar i que s'hi vagin afeint més barris, pobles i ciutats. De fet, sabem que l'Associació de Veïns d'El Clot demanarà també dur a terme aquesta prova", explica la Pilar Magdalena, representant de l'Associació de Veïns de Sant Andreu.

En el cas d'aquesta prova no es tracta tant de fomentar el reciclatge, que també, sinó de reduir l'emissió de residus. És una tasca difícil, però això cal arribar a tots els sectors de la població, aprofitant la riquesa associativa de Sant Andreu. La campanya posarà especial èmfasi en el paper, els envasos i l'embalatge. Com anar a comprar, fer ús de cabals, del carret, de la bossa de pa de roba, de bosses

reutilitzables, com comprar o comprar productes a pes amb envasos retornables, són alguns dels consells que rebran el ciutadà i els comerciants.

La col·laboració dels comerços és imprescindible perquè la prova tingui èxit ara i en el futur. Per exemple, els ciutadans podem ser molt responsables i pensar que no volem comprar ampolles d'aigua de plàstic, però ara mateix és difícil trobar en un comerç ampolles de vidre, només les trobem de tant en tant en algun bar. Si hi ha uns establiments al barri que ofereixin la possibilitat de tenir aquests envasos

de vidre o productes a pes, ja tindrem una part guanyada. Per tant, no només s'hi ha d'implicar el comerç, sinó també els distribuïdors i els proveïdors, i com que es tracta d'interdir minimitzar els residus, és a dir, els cartons, bosses de plàstic etc, també s'hi han d'implicar les empreses que fan aquest tipus d'envasos. Per la seva banda, l'Associació de Veïns de Sant Andreu i el CEPA intentaran que l'Ajuntament de Barcelona bonifiqui en el seu pagament de taxes els comerços que s'adhereixin a la Xarxa de Comerços Respectuosos amb el Medi Ambient.

Els veritables resultats de la prova pilot, però, no els podem percebre fins d'aquí molt temps, quan es pugui observar un canvi de conducta en les nostres pautes de consum i tots tinguem clar que tenir cura del nostre entorn és una responsabilitat de tots els ciutadans, i no només dels grups ecologistes.

El confort que sempre heu volgut, el gas natural us el porta a casa.

Us portem a casa la comoditat, el confort i l'ecologia de
l'energia de subministrament continu més econòmica: el gas natural.
Aproveiteu avui mateix les nostres grans ofertes d'instal·lació.

Informeu-vos-en trucant gratis al
900 760 760

gasNatural
el.

www.bcn.es

Ajuntament de Barcelona

QUE PETITA SEMBLA BARCELONA SI ET MOUS EN TRANSPORT PÚBLIC.

mou-te **B**

Barcelona impulsa el diàleg interreligiós

ROSA MARIA PALENCIA

"El món no són dividid entre creients i no creients, sinó entre persones receptives o no", citant aquestes paraules del cardenal Martí, mossèn Joan Botam, president de la comissió assessora de l'Ajuntament de Barcelona sobre diàleg interreligiós, resumeix el sentit del treball que ell i altres experts com ell porten a terme des de fa gairebé una dècada per aconseguir la convivència respectuosa de les cada cop més diverses cultures i religions que conviuen ara per ara a la ciutat.

En l'actual crisi mundial, el diàleg interreligiós pren encara més urgència

En aquest moment de crisi mundial, la necessitat del diàleg interreligiós pren encara més urgència. Potser mentre escrivim aquest article, el ple de l'Ajuntament haurà aprovat definitivament el projecte de funcionament del Consell Municipal Interreligiós, un òrgan consultiu de participació ciutadana al qual tenen cabuda totes les religions presents a la ciutat. D'entre altres, el Consell té com a objecte elaborar línies comunes d'actuació per tal d'afavorir el diàleg i el coneixement entre les persones de diferents concepcions religioses.

Paral·lelament a la creació i el funcionament d'aquest encara incipient Consell, avancen els treballs del Centre Interreligiós de Barcelona, promogut també per la Regidoria municipal de Drets Civils i, quan vostès llegixin aquest article, Barcelona presentarà la seva candidatura per acollir la quarta trobada del Parlament Mundial de les Religions l'any 2004.

La ciutat és candidata a la quarta trobada del Parlament Mundial de les Religions el 2004

Tot plegat indica que alguna cosa es mou en aquest sentit. Pel mossèn Botam, religiós capotut, a Barcelona ens troben en un "moment dolç", perquè encara no hem tingut problemes greus de convivència. Es tracta, diu, de prevenir fenòmens que ja ha arribat a altres països europeus. "Barcelona és encara adolent en aquest tema i val la pena fer un assaig d'entendre. Cal bombardejar els tòpics i les ignoràncies dels que encara creuen que tots

La creació del Consell Municipal Interreligiós pot significar un pas endavant en l'acostament entre totes les religions

DANI COCINA

El Centre Abraham, avui parroquia catòlica de la Vila Olímpica, va ser el primer centre interreligiós

els musulmans són fanàtics. Però el diàleg haurà de fer-se entre el poble que s'entén millor entre si que amb els 'patrus'. Una mare cristiana i una altra musulmana estan en millors condicions d'entendre's".

El repté és la integració respectuosa amb totes les sensibilitats religioses. Integració que no vol dir assimilació. I explica: "davant els nous veïns, immigrants amb cultures diverses i diferents, l'actitud pot ser d'indiferència, de marginació: ni tan sols me'l miro. Pel contrari, l'actitud pot ser d'ex-

gència d'assimilació: que parli i es faci en català ja! Entre la ignorància i l'assimilació hi ha la integració, que vol dir relacionar-nos, conviure. El nostre país ha de ser fidel al mateix, però revalor. Els que vénen han de fer l'estorj per conèixer-nos i nosaltres a ells, en un procés recíproc que enriqueix a tothom".

En consonància amb aquestes expectatives s'expressa Mohamed Chaib, assessor i promotor del Consell Islàmic Cultural de Catalunya i participant també en el Consell Interreligiós Municipal. "Es

tracta d'un punt d'encontre, de coneixement mutu. Ara, més que mai, cal transmetre el veritable missatge de pau de les religions".

Sorcosament no s'han registrat incidents greus de xenofòbia a Barcelona des dels atemptats a Estats Units, però Chaib admet que hi ha una preocupació, sobretot entre la gent jove, immigrants de segona generació que s'apropen a l'Associació Sociocultural Ibn Bututa que el presideix. Chaib els tranquil·litza i els anima a explicar, als seus respectius entorns, que l'Islam és una religió de pau i que

els musulmans a Barcelona són gent que va vingut a treballar i a viure en pau, com tothom. Per això Chaib està convençut que els fets de l'onze de setembre no haurien de minvar la convivència. Al mateix contrari, ha de ser una oportunitat per a l'apropament i l'encontre entre les diverses cultures.

Totes les religions tenen la seva saviesa i les seves aportacions poden enriquir la convivència

No obstant, la comunitat musulmana es mostra escèptica envers el fet que el Centre Interreligiós ajudi a solucionar els seus problemes específics, com la manca d'espais dignes pel culte musulmà. A Barcelona no hi ha cap mesquita, només hi ha uns set locals, la majoria, marats, on els ciutadans musulmans s'apinyen per les seves celebracions i trobades.

Per la seva part, Maria Rosa Ocaña, membre de l'església ortodoxa i participant també a la comissió assessora, valora positivament el projecte del Centre, com el del Consell Interreligiós. Opina que "es tracta d'una iniciativa civil que respon a la preocupació que sorgeix en les ciutats cosmopolites com Barcelona, amb més diversitat cultural, per preparar el terreny per a la convivència i evitar la confrontació. Hem de començar per conèixer-nos, per no ser estranyos. Amb el temps sorgiran els vincles d'amistat. Totes les religions tenen la seva saviesa i les seves aportacions poden enriquir la convivència".

Del Centre Abraham al carrer Nou de Sant Francesc

Tot va començar el 1992. La legislació olímpica exigia un espai de culte plurireligiós i els responsables municipals van trobar una solució barata. L'Ajuntament va posar els terrenys i l'arquitecte va construir el temple. El Centre Abraham, a la Vila Olímpica, sota la gestió de les autoritats olímpiques, va servir per a què els atletes de totes les religions tinguessin un lloc de trobada i pregària. Un grup de voluntaris van participar d'aquella experiència interreligiós, entre ells, mossèn Joan Botam que la recorda com a molt gratificant. "Es va crear un miracle", diu ara. La sorpresa va ser gran quan, passades les olimpiades, l'arquitecte va exigir l'acompliment dels acords, va prendre possessió del temple i va transformar el Centre Interreligiós Abraham en la parroquia catòlica del Patriarca Abraham.

Però la llavor d'un diàleg interreligiós ja havia estat sembrada. L'alcaldé Pascual Maragall, abans de deixar el càrrec, va celebrar una recepció de cap d'any on va convidar representants de totes les religions a la ciutat. Des d'aleshores una comissió encapçalada per mossèn Botam i representants d'altres religions, catòlics, protestants i ortodoxes, van començar a treballar en un avantprojecte d'assessoria en temes religiosos pel Servei Municipal d'Atenció a l'Immigrant. Al juliol del 1998 l'Ajuntament aprovava el projecte.

La saviesa i va anar enriqueixant amb la participació de membres d'altres religions. Ara consta amb uns 20 membres entre representants d'entitats religioses, culturals i tècnics municipals.

Paral·lelament, el projecte del Centre Interreligiós de Barcelona (CIB) va continuar endavant i va ser aprovat per l'Ajuntament el 1999. Els

objectius del CIB, que és autònom, són potenciar el diàleg interreligiós amb una eina de pau; fer de pont entre les diferents comunitats religioses i convertir-se en referent per a la ciutadania. El seu primer treball va ser fer un mapa de la realitat religiosa a la ciutat. Treball que es va encarregar a l'Institut de Sociologia de la Religió de la UB i va aportar com a resultat una base de dades amb les entitats i associacions religioses de Barcelona.

Avui, el Centre Interreligiós, provisionalment instal·lat al carrer Nou de Sant Francesc 42, ofereix informació sobre qualsevol religiós, llocs i horaris de culte religiós a Barcelona. Compta amb una incipient biblioteca i mercaderia sobre temes religiosos i organitza jornades i serrades. Per demanar informació es pot trucar al 93 304 31 18 o consultar la pàgina d'internet: www.bcn.es/centre_interreligios

L'octubre d'aquest 2001 es va presentar al ple de l'Ajuntament la proposta de creació del Consell Municipal Interreligiós, òrgan de consultiu i plataforma de participació.

Per una altra banda, l'Ajuntament presentarà la candidatura de Barcelona per acollir el quart Parlament Mundial de les Religions. Aquesta instància va néixer als Estats Units a 1982 per celebrar el 400 aniversari del "descobrimet" d'Amèrica. Durant cent anys va romandre oblidada fins el 1992, que es va reactivar a Xicagó.

El Parlament, que funciona més com a fòrum que com òrgan decisiu, va reunir-se per darrera vegada l'any 1999 a Ciutat del Cap amb el compromís de retrotbar-se sis anys després. Ara l'ajuntament vol convertir-lo d'antiparlament a un any i celebrar-lo a Barcelona al 2004.

El Centre informa sobre llocs i horaris de qualsevol culte religiós a Barcelona

311

311 PROJECTES PER
COMPARTIR. 311 IDEES PER
PORTAR ENDAVANT ENTRE
TOTS. 311 POBLES I CIUTATS
QUE TREBALLEN
CONJUNTAMENT.
311 MUNICIPIES EN XARXA.
PER CREAR OCUPACIÓ.
PER DONAR SERVEIS ALS
CIUTADANS. PER TENIR CURA
DEL TERRITORI.
PER AVANÇAR JUNTS.

311 municipis de la província de Barcelona en xarxa.

www.diba.es

Eduardo Galeano
Escriptor uruguaià

Símbolos

Negocios. "Esta guerra será larga", ha anunciado el presidente del planeta. Mala noticia para los civiles que están muriendo y morirán, excelente noticia para los fabricantes de armas. No importa que las guerras sean eficaces. Lo que importa es que sean lucrativas. Desde el 11 de septiembre las acciones de General Dynamics, Lockheed, Northrop Grumman, Raytheon y otras empresas de la industria bélica han subido en línea recta en Wall Street. La bolsa las ama.

Como ya ocurrió durante los bombardeos de Irak y de Yugoslavia, la televisión rara vez muestra a las víctimas: está ocupada exhibiendo la posesura de los nuevos modelos de armas. En la era del mercado, la guerra no es una tragedia, sino una feria internacional. Los fabricantes de armas necesitan guerras, como los fabricantes de abrigos necesitan inviernos. (.)

Vestuario. En una de sus imágenes más difundidas, el duro de matar Osama Bin Laden lleva turbante, pero tiene puesta una casaca de fajina del ejército de Estados Unidos, y en la muñeca luce un reloj Timex, made in USA.

El tamaño es made in USA, como los demás fundamentalistas islámicos que la CIA reclutó y armó, desde 40 países, contra el comunismo en los Estados Unidos. Cuando Estados Unidos celebró su victoria en aquella guerra, la presidenta de Pakistán, Benazir Bhutto, advirtió en vano a Bush padre: "ustedes han creado un monstruo, como el doctor Frankenstein".

Y se ha comprobado, una vez más, que los cuervos arrancan los ojos de quien los cría. Pero el sponsor los sigue utilizando. Ahora, los fanáticos le sirven de coartada perfecta, para hacer la guerra contra quien quiera y como quiera y para consolidar su dominio universal. Y también para dar explicaciones indisculpables. Durante el mes de septiembre, las empresas estadounidenses dejaron en la calle a 200 mil trabajadores: llámenlos los números de Bin Laden", sentenció la secretaria de Trabajo, Elaine Chao.

Un par de semanas antes de que se derrumbaran las torres, se estaba derrumbando la economía mundial, y la revista "The Economist" aconsejó a sus lectores: "consigámonos paracaídas". Desde que pasó lo que pasó, quien no consiga un paracaídas puede encontrar, al menos, un culpable fáctico a medida.

Pánico. La humanidad entera está sintiendo los síntomas del ataque del ántrax, chuchos, dolores de cabeza, esa mancha en la piel que parece moretón... Todo, tenemos miedo de abrir las cartas, y no parece contengan alguna irresponsable cuenta de impuestos o de luz o de fatal noticia de que lamentamos comunicarle que hemos resuelto prescindir de sus servicios. (.)

Los misiles inteligentes, ¿atacarán ahora las oficinas de correos?

Armas. Un portavoz norteamericano, el Nimitz, estuvo por un día en aguas uruguayas. La visita me preocupó, porque mi barrio hay un edificio que tiene todo el aspecto de una mezquita, y con los misiles inteligentes nunca se sabe. (.)

Manifestació per la Pau el dia 28 d'octubre a Barcelona

ANDREU BLANCAIR

Gracias a la visita, nos enteramos de que este portavoz norteamericano ha costado 4 mil 500 millones de dólares. Según los cálculos de UNICEF y de otros organismos de Naciones Unidas, con tres portavoces como el Nimitz se podría dar comida y remedios, durante un año, a todos los niños hambrientos y enfermos del mundo, que están muriendo a un ritmo de 38 mil por día. (.)

Antecedentes. (.) John Negroponte, representante estadounidense en las Naciones Unidas, amenaza con llevar la guerra "a otros países", y sabe de que habla.

Hace unos años, él llevó la guerra a América Central. Negroponte fue el padrino del terrorismo de los contras en Nicaragua y de los paramilitares en Honduras. Reagan, el presidente de entonces, decía lo mismo que ahora dicen el presidente Bush y su enemigo Bin Laden: vale todo.

Víctimas. Esta nueva guerra, ¿se hace contra la dictadura talibán o contra el pueblo que la padece? ¿Cuántos civiles asesinarán los bombardeos?

Cuatro afganos, que trabajan para Naciones Unidas, fueron

los primeros "daños colaterales" de los que se tuvo noticia. Todo un símbolo: ellos se dedicaban a desenterrar minas.

Afganistán es el país más minado del mundo. Bajo el suelo hay 10 millones de minas listas para matar o mutilar a quien las pise. Muchas fueron plantadas por los rusos, cuando la invasión, y muchas fueron plantadas contra los rusos, por donación del gobierno de Estados Unidos a los guerreros de Alá.

Afganistán nunca ha aceptado el acuerdo internacional que prohíbe las minas antipersonales. Estados Unidos, tampoco. Y ahora, las caravanas de los fugitivos intentan escapar, a pie en burro, de los misiles que llueven desde el cielo de las minas que están desde la tierra.

Desgarros. Rigoberta Menchú, hija del pueblo mayaya, que es un pueblo de tejedores, advierte que estamos "con la esperanza en un hilo".

Y así es. En un hilo. En el manicomio global, entre un señor que se cree Mahoma y otro señor que se cree Bufalo Bill, entre el terrorismo de los atentados y el terrorismo de la guerra, la violencia nos está destejendo.

—Manifiesto "No a la guerra"—

—La rauxa

Joan Gomis

De la mateixa manera que van condemnar enèrgicament els atemptats terroristes comesos a Nova York i Washington volen expressar la nostra condemna de l'atac militar dut a terme pels EEUU, Gran Bretanya i la resta de països aliats contra l'Afganistan. Entenem que aquestes accions militars, en lloc d'arreglar res, augmenten l'escalada de violència a la zona i generen encara més víctimes i mortifera a una població que ja ha patit molts anys de guerra i violència.

Cal recordar que aquestes àries, fins ara, han provocat la mort de desenes de persones; així, com la fugida de milers i milers d'afganeses que s'ha convertit en refugiats i desplaçats.

Considerem una hipòtesis el fet de bombardejar l'Afganistan i, aleshora, distribuir ajut humanitari. Els bombes mai són humanitàries. Que ningú es confongui: nosaltres, els grups feministes, els grups per la pau i els grups pels drets humans, hem rebutjat radicalment des del començament la política autoritària, repressiva i masculinista dels talibans. Cosa que no han fet molts dels països que participen d'aquesta coalició antiterrorista que, com els EEUU, Paquistàn o Aràbia Saudita, han armat, alimentat i recolzat l'accés al poder dels talibans. En aquest sentit, volem expressar, un cop més, la nostra solidaritat amb la població civil de l'Afganistan, i especialment a les dones afganeses.

Exigim que les principals potències occidentals i els països de la zona deixin de potinejar l'Afganistan en funció d'interessos econòmics, estratègics i d'aprofitament dels recursos naturals (petròli, gas, etc.) i defensin una política a favor de la justícia, els drets humans i la pau.

Davant les idees de soc de civilitzacions i de la lluita del bé contra el mal (defensat tant pels Bush com pels Bin Laden de torn, reafirmem la voluntat de construir un món on totes les cultures, religions i civilitzacions puguin conviure en un marc de diàleg i negociació. Alientem tota la possibilitat que ens retallin els drets i llibertats en nom de la seguretat i de la lluita contra el terrorisme internacional.

Exigim al govern espanyol que no col·labori o participi en aquestes accions militars de represàlia dels EEUU o de l'OTAN.

Més que mai, ens cal treballar per un nou ordre mundial que es basi en la justícia, el respecte dels drets humans i la pau. I, en situacions com aquestes, cal una àmplia participació ciutadana per fer entendre que hi ha altres maneres de resoldre els conflictes.

Plataforma Aturem la Guerra

El president de Justícia i Pau durant més de vint anys, Joan Gomis, va morir el mes d'octubre passat deixant gran llegat i exemple a seguir en el món de les ONG. La seva defensa aferrissada dels drets humans, la pionera iniciativa a favor del 0,7% per als països pobres i el seu compromís amb les causes justes són només una petita mostra de la seva tasca realitzada.

Va començar el 1981 amb la campanya del 0,7%, des d'on es van impulsar les federacions d'ONG per al desenvolupament dels drets humans i per la pau. Gomis va donar suport a iniciatives relacionades amb l'educació per la pau, els drets humans, el diàleg Nord-Sud i l'impuls de les ONG des de la seva presidència a Justícia i Pau. La seva veu crítica i ferma envers la pau és ara, més que mai, un referent per aquests temps on la guerra és venuda com una operació quirúrgica, les morts de civils afganesos són simplement "danys col·laterals" i una vida novaiorquesa equival a una tona de bombes del B-52. Gomis ens hagués "bombardejat" amb solucions pacífiques i de diàleg i no amb una "llibertat duradora" basada en la venjança militar.

Els responsables del transport públic

Al capdavant hi trobem el conseller Pere Macias i el tinent d'alcalde Xavier Casas. Unes vegades es passen d'altres no hi arriben. Així doncs els castiguem al Cuarto Fosc per "llargs i curts".

S'han passat al pujar la T-10 un 5%. Augmentar el bitllet més usat del transport públic per sobre de la inflació implica potenciar l'ús del cotxe privat. S'han passat a crear uns abonaments per a joves o familiar tramestrals. Els seus imports deixen fora de l'abast les economies més febles que són les més interessades en aquestes targetes. Creiem que haurien de ser abonaments mensuals.

Per altra banda, s'han quedat molt curts a l'ampliar l'horari nocturn del metro només fins a les dotze els dies laborables. Si ens fixem, veurem que a Madrid tenen el servei de metro fins a la una de la matinada. S'han quedat molt curts també a ampliar l'horari parciament, marginant les línies 1 i 4 que tindran que esperar el 2002. Les excuses presentades no satisfan ningú.

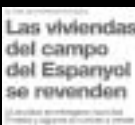
Ni curts, ni llargs, sinó més aviat confusos, és com estan sobre el tramvia de la Diagonal. Fa uns anys, Azeblino i la regidora de la Via Pública van passejar per Europa a diferents representants veïnals per convencer-los de les bondats del tramvia. Ara els seus defensors més afeïtats no volen veure el tramvia ni en pintura i plantegen amagar-lo sota terra, com si no estigués inventat el metro. Conclusió: el cotxe privat segueix manant a la ciutat.

'Dragones y mazmorras'

L'Ajuntament no perd l'oportunitat. Els partidaris de la línia policial dura davant de la inseguretat, aquells que obliden conscientment, que sempre hi ha causes socials profundes dels conflictes estan d'enhorabona. Al 2003, com a pròleg del Fórum 2004, se celebraran els Jocs Olímpics de Polítics i Bombers. Deu mil agents ocuparan els nostres carrers, com aquell 92. Deu mil uniformes de 65 països acoloriran de gris la nostra ciutat. 'Els jocs del drac', així és com els han batejat, donaran tranquil·litat a aquells que no més els tranquil·litza un paisatge d'uniformes i botes.

L'esdeveniment tindrà un pressupost, segons vam esmentar d'una emissora, de 1.600 milions. Ben gastats estant! Aquestes són les nostres prioritats. Més polícies encara que siguin per intervenir en un show pseudolímpic. Sant Jordi vine i defensa'ns del drac maligne!

Que s'hagi escollit com a mascota dels 'Jocs Uniformats', el drac de Gaudi és un nou cas de plagi que té el seu antecedent en el film gore 'Dragones y Mazmorras'.

Visca la repectació!

No pocs d'aquells joves que al 68 cridaven "Visca la revolució!" avui des dels seus despatxos, treballen 20 hores diàries, a favor de l'«repectació», el crit de "Visca la repectació!".

Un exemple de repectació urbanística és la del camp de l'Espanyol. Vam cridar, ens van dir, treballar 20 hores diàries, a favor de l'«repectació», el crit de "Visca la repectació!". Un exemple de repectació urbanística és la del camp de l'Espanyol. Vam cridar, ens van dir, treballar 20 hores diàries, a favor de l'«repectació», el crit de "Visca la repectació!".

manifestar, vam exercir el nostre dret a la paraula, vam dir no al mercadeig, a canviar una zona verda per uns pisos d'altíssim standing. Ni cast! D'allò a tant temps que avui els Ullims 77 pisos estan construïts i entregats les seves claus als seus propietaris. Estan venuts i reventats.

Al 1988, sobre el pla, es van pagar quaranta, cinquanta i vuitanta milions. Avui s'estan reventant per un milió de 120 milions. En alguna cas no hi ha ni temps de penjar el cartell de "Es ven". Mentre l'Espanyol està endeutat i el túnel de General Miró ens ha costat un "pasión", els responsables de l'enginyeria urbano-espectacular estan satisfets. Amb el seu esforç, la repectació d'uns pocs ha augmentat.

Pels curiosos afegirem que alguns dels novíssims propietaris van intentar escripturar la propietat a la notaria d'un tal Porciotes. Que per cert no van trobar ni a les pàgines grogues.

Golfs a la ciutat

Sense dubte, el somni de tots aquells que volen promocionar entre els ciutadans de a peu aquesta variant esportiva del "turisme de qualitat" que consisteix a portar l'espectació cap a l'interior del país, ara que la costa ja està saturada.

Arriba en molt bon moment, en plena polemica pel trasplantament del golf del Prat al Vallès entre les gèlives d'alguns ecologistes que diuen que aquestes instal·lacions d'indubtable utilitat social consumeixen molta aigua. Darrerament, els verds camuflats de golf amb els seus forats - associats a les naturals promocions d'apartaments de luxe - surten com bolets allà on abans hi havia improductius boscos i zones agrícoles que alguns gaudien contemplant. Quin entreteniment més antiquat comparat amb el plaer de poder practicar el golf o el Pitch & Put.

RECICLA

ET SORPRENDRÀ VEURE COM CANVIEN LES COSES

Si reciclem, podem fer coses que ni te les imagines. Com convertir un diari en un llibrer, una ampolla de vidre en un parrot o una bauna de vidre en unes trosses. Perquè, si reciclem, recuperem trossos de matèria, que podem transformar en nous productes. I tu pots col·laborar a canviar les coses disposant el paper i el cartró al contenidor blau de recollida selectiva; el vidre, al contenidor verd, i els envasos de plàstic, els de metall i els tèxtils, al contenidor groc.

I no només això. Perquè, si reciclem, estalviem energia i recursos naturals i, entre tots, cuidem l'entorn i millorem el medi ambient. Ja ho veus, reciclar és molt més del que t'imagines. Col·labora-hi!

A Barcelona, fem-ho junts, Fem-ho bé.

Ajuntament de Barcelona

FEM-HO B

BCNeta!

XANCÓ

CAMISERIA
ESPECIALITAT EN CONFECCIÓ A MIDA
Fundada l'any 1820

Exclusives en llana 100% - Seda artificial i natural
Popelin Cotton 100%

Les Rambles, 78-80 Tel. 93 318 09 89 Fax 93 412 54 56
Ronda General Mitre, 181 Tel. 93 211 54 45 BARCELONA

ADHACA

S. COOP. C. LTDA.

Llibres Material escolar i d'oficina Jocs didàctics

CASA BEETHOVEN

RAMBLA DE SANT JOSEP, 97
08002 BARCELONA
TEL. i FAX (93) 301 48 26

<http://www.casabeethoven.com-activa.es>
info@cbf.com-activa.es

Av. Diagonal, 322 - 08013 Barcelona
Tel. 93 207 38 98 - Fax 93 207 76 58

La Barcelona verda

Barcelona té prop de 10.000 hectàrees de verd en el seu terme municipal, 150.000 arbres al carrer i 70 parcs i jardins urbans, als que cal afegir el conjunt dels parcs de Collserola i Montjuïc i totes les places de barri. Amb la planificació de Nicolau M. Rubió i Tuduri com a precedent

(1920), el desenvolupament del verd urbà és una conquesta de l'ajuntament democràtic que cal conservar i ampliar en benefici públic i de la qualitat de vida. Per això Carrer dedica aquest dossier a la Barcelona verda, amb articles d'Andrés Naya, Carles Valls i Jordi

Gol sobre la situació de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins, els horts urbans i els plàtans, respectivament. També presentem un reportatge fotogràfic de Dani Codina que denuncia la falta de manteniment en molts parcs i jardins de barri.

DOSSIER

Una nova etapa a Parcs i Jardins

Andrés Naya

La Veu del Carrer decideix publicar en forma de dossier un conjunt d'articles sobre la Barcelona verda en un moment en què Parcs i Jardins sembla trobar-se en una certa crisi de responsabilitats. Per tota era conegut que l'alcalde Joan Clos havia imposat el nomenament d'Antoni Falcón, home de la seva total confiança, com a gerent d'aquesta entitat. El fet que no hi haguessin simpatia entre la presidenta de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins, Imma Mayol, i el responsable de la gestió diària, Falcón, no facilitava precisament el funcionament de la institució.

El manteniment, la transparència, la participació, els recursos i les inversions són els reptes del nou equip

Dos anys li ha costat a la tinent d'alcalde Mayol convèncer l'alcalde Clos que cessés Falcón per poder nomenar Joan Conde, que li mereix més confiança. Com a conseqüència d'aquest canvi, Mayol ha hagut de cedir les responsabilitats sobre l'anomenat Gran Parc de Montjuïc, ja que ha recatigat en Falcón el càrrec de director gerent del multimilionari pla de la Nova Acropolis. La primera decisió municipal ha estat privatitzar l'edifici Miramar, els seus jardins i terrenys del voltant per construir el futur hotel de luxe.

Conde, el nou gerent, ha arribat amb mà ferma a l'Institut Municipal. Una de les seves primeres decisions ha estat decretar alguns acordaments, entre ells el de Ramon Vilas, home-clau de Falcón, que entre d'altres responsabilitats tenia el control dels treballs a tercers.

Volem entendre que el grau de competència i coherència és total a Parcs i Jardins i això ho valorem positivament perquè hi ha situacions de l'etapa finalitzada que no comprenem. No entenem que l'Institut Municipal estigues teixint una xarxa de contractes i subcontractes a tercers com universitats, clubs de tennis, restaurants, fabricants de cerveses,

Jardins Princep de Girona, al Guinardó

DANI CODINA

picines... Ni entenem ni compartim que es dediqui alguns treballadors de Parcs i Jardins a feines pel sector privat, sobretot quan el deficit en el manteniment dels parcs i els jardins és tant alt... Des de l'Ajuntament se'ns pot contestar que els diners que s'ingressen van en benefici de la ciutat, però la veritat és que no es veuen les inversions als barris en cap dels seus jardins.

Ens trobem en temps d'actuacions especulatives. Ens referim a Diagonal Mar, un parc que es va hipotecar al situar en el seu interior 1.400 habitatges d'*air standing*. Es tracta d'un parc que es privatitzarà a la pràctica, no tant per la tanca que l'envoltarà sinó per l'ús que se'n farà. Així sí, al nord-est del mateix, una petita parcel·la quedarà sense l'ancorar per a ús dels veïns de torn (ens humils econòmicament parlant que

els nous que hi arribaran aviat).

Ningú pot qüestionar que aquests últims anys la nostra ciutat ha guanyat en verd, encara que les xifres oficials segueixen sumant tant el verd urbà real com l'arbat viari i les jardineres de tot tipus i mida. Tot i això, no hem arribat a la xifra de 10 metres quadrats per habitant que és la que assenyalen els paràmetres que mesuren la qualitat de vida. Només el Districte de Sants-Montjuïc comptabilitza 16,92 metres quadrats per habitant, però és perquè es comptabilitza la muntanya de Montjuïc. La resta de districtes està per sota d'aquesta xifra: alguns, com l'Eixample, Gràcia, Sant Andreu, Nou Barris, n'estan molt lluny.

Per últim, ens referirem a la manca de mecanismes de participació i control veïnal. Creiem que seria bo que es recu-

perés l'objectiu de crear un Consell Municipal de Parcs i Jardins on les entitats veïnals, entre d'altres, hi fossin presents i poguessin conèixer els projectes, opinar, proposar, donar suport o criticar. Es tracta d'una necessitat prioritària.

Un exemple d'aquest deficit: la premsa ens informa que s'estan duent a terme les primeres actuacions del Gran Parc de Montjuïc sense haver facilitat a les entitats del districte una informació prèvia i sense que s'hagin concretat mecanismes de participació ciutadana.

El manteniment, la transparència, la participació, els recursos i les inversions suficients són els reptes del nou equip de Parc i Jardins. Confiem que la sensibilitat expressada per la presidenta de l'Institut i les realitats que vagi concretant el nou equip millorin les coses.

Molt camí fet. Molt futur per endavant.

Acabament de la reforma
de l'assistència primària sanitària
al 2002

15.000 milions
per al comerç urbà

Xarxa assistencial
per a la gent gran

76% dels residus
industrials reciclats al 2006

30.000 places
de llars d'infants en 5 anys

Nous programes de suport
a les famílies

El món sap com treballarem, com pensem i com fem les coses. Perquè les nostres empreses i la nostra cultura van avançant per un camí que ens porta més lluny cada dia. Un camí on tots tenim molt per viure.

Molt per fer
Molt per viure →

Generalitat de Catalunya

www.gencat.es

Els horts urbans

Carles Valls

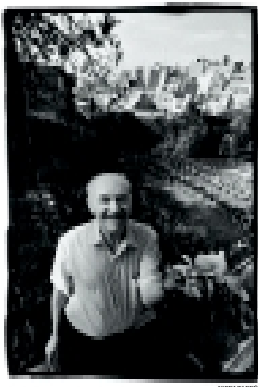
A la nostra ciutat hi ha veïns i veïnes que els agrada fer de pagès. Voldrien tenir un hortet per dedicar-li un parell d'hores cada dia i poder seguir el cicle natural de plantar, regar i recollir els fruits de la terra. Els encantaria assegurar-se sota l'ombra d'un arbre, observar a la llunyania un tros de postal de la ciutat, mentre comenten amb els companys la vida d'un enciam, el color d'un tomàquet, i gaudeixen d'un estorn on la naturalesa és generosa amb qui la treballa.

A Barcelona existeixen alguns horts que ens recorden que la ciutat va ser rural abans d'urbanitzar-se. El projecte pioner d'horts urbans és el de l'Hort de l'Àvi, conreat per la gent gran. L'any 1985 es va inaugurar aquest hort destinat als jubilats. Els Serveis Socials d'Atenció Primària del Districte de Gràcia van promoure la iniciativa. Volien fomentar la participació de la gent gran del barri en una activitat diferent.

A Barcelona existeixen alguns camps que recorden que la ciutat va ser rural abans d'urbanitzar-se

La parcel·la s'adjudica a aquells que, ja jubilats, volen ocupar-se d'un petit hortet. És el cas de l'Antonio, d'un poble prop de Pamplona, que va treballar en uns laboratoris. Va aprendre l'ofici del camp del seu pare que tenia un hort. Porta ja gairebé vint anys venint, va ser dels primers, i ara està cultivant porros. O altres avís, com José Lucas Donato, que ja fa onze anys que ve: Elpidio Reguera, jublat de la SEAT; o en Ramon Gil, de Lleida, camioner i taxista que

cultiua espínacs, enciams i carxofes. El Centre Cívic del Coll és el qui gestiona l'Hort de l'Àvi. Cecilia Gri, directora del centre, assenyaia que "és valora més la vessant humana que l'ecològica de l'hort". Comenta que els parcel·listes han de ser persones majors de seixanta anys, jubilades o pensionistes, que no duguin a terme cap activitat remunerada i que residixin als barris del Coll i La Salut. Actualment l'Hort de l'Àvi consta de dinou parcel·listes, en aquest moment tots homes, tot i que, en un principi eren horts familiaris, per parelles, i alguna de les dones van ser de les primeres en treballar-hi. Els avís reben una parcel·la, on explica Cecilia Gri "no es controla la producció". Ningú és propietari de la parcel·la sinó que tenen una cessió intemporal, fins que no poden o es moren. Les eines són comunes i es nomena un responsable del mes que té cura dels espais comuns com els parterres de flors, els camins, etc. i, a més, fa de portaveu del grup davant del Centre Cívic del Coll. Els avís poden anar a treballar el seu hort horts que vulguin.

JOHDI TARRÉS

Terenys de l'Hort de l'Àvi

La collita és per ells, cadascun conrea per consum propi la seva parcel·la. En els horts es planten tota classe de verdures com enciams, cols, escaroles, porros, tomàquets depenent de l'estació.

Durant la primavera, els avís tenen l'obligació d'atendre les visites d'infectats que vénen a veure a l'Hort. Aquest indret

rep grups d'escolars que realitzen un taller per a conèixer de forma pràctica el que han après en els llibres de naturals. Molts nens i nenes queden sorpresos de veure per primera vegada la maduració d'un tomàquet, una renglera de cols, unes cebes amagades sota terra, uns pebrots arrugats. És un contacte directe amb les verdures en el seu entorn natural.

La gent gran pot conrear petites parcel·les, com a l'Hort de l'Àvi del parc Güell, gestionat pel Centre Cívic del Coll

L'Hort de l'Àvi és un espai públic que pot ser visitat pels ciutadans. Està format per dos o tres desnivells creuats per camins de terra. A l'entrada de l'Hort hi ha una frondosa parra amb un banc per assegurar. Des allà s'observa una panoràmica insòlita de Barcelona. Rodajat de blocs de pisos, teulades, balcons amb roba penjada, l'Hort és un espai natural protegit de fums i sorolls, només trecat per la cridèria esmortida dels nens i nenes que juguen en el pati d'una escola de prop. Un té la sensació de trobar-se molt lluny de Barcelona.

Una de les anècdotes que explica un dels hortolans és sobre Pasqual Maragall, quan era alcalde. Tot i que per motius d'agenda no va poder visitar l'Hort, va ser observat amb un cistell de productes de l'Hort de l'Àvi per consum propi. Al cap d'un temps, va aparèixer pel barri i preguntat per si li havien agradat els productes de l'Hort va comentar molt satisfet que "els porros estaven boníssims". Sens dubte, devien ser uns porros molt sabudables.

Fer de pagès a la ciutat

A més de l'Hort de l'Àvi al parc Güell hi ha altres horts urbans a la nostra ciutat com el situat a la finca de Can Mestres, al barri de la Marina - Zona Franca, o el de la Font del Bacallà a Horta-Guinardó.

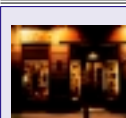
Els horts de la finca de Can Mestres van ser expropiats per l'Ajuntament que va cedir la gestió de la finca a Parcs i Jardins el 1997. És a veure un espai formatiu adreçat, sobretot, als veïns del barri que va ser el punt de partida dels anomenats "horts urbans familiaris", destinats a oferir als jubilats del barri la possibilitat de conrear una parcel·la.

Els primers "pagesos urbans" de Can Mestres van ser seleccionats entre aquells que tinguessin experiència en el treball de petits horts. S'estableix en aquesta finca del districte de Sant, que la cessió de la parcel·la durí sis mesos, temps que es considera suficient per a finalitzar un cicle productiu. Parcs i Jardins posa a la seva disposició les eines necessàries per la feina i els adjudicatariis s'han de costejar les

llavors, planters, adobs i fer-se càrrec del consum de l'aigua. La finca de Can Mestres té unes quaranta parcel·les i la seva extensió és d'11.000 m².

A Horta Guinardó, trobem una altra zona d'horts urbans. Són els localitzats a la finca de Can Soler, coneguda també per la Font del Bacallà. Es tracta d'una finca situada al llinard de la serra de Collserola. La seva superfície té una extensió de 2.342 m² i es destinen parcel·les a "horts urbans familiaris" S'ha previst també activitats de formació ambiental.

Els horts urbans són presents també a altres zones, com a Vallbona, però on aquest fenomen està molt estès i en creixement és en el cinturó industrial de la ciutat. Se l'anomena tècnicament "agricultura periurbana". Són molts els petits horts que creixen al llinard del riu o a les rieres, majoritàriament cuidat per jubilats, com a entreteniment i autocòsum. Donada la seva expansió desordenada, des dels municipis s'intenta iniciar un pla d'urbanització.

GUAJA
Des de 1985
Artesania ètnica dels cinc continents
Peces de col·lecció, regal i decoració
VENIU A CONÈIXER LES
DARRERES ADQUISICIONS
D'Carne, 25 (cantonada Jerusalem)
Tel: 317.81.87 - Fax: 331.75.84

DISCOS Castelló
*Les teves botigues de música

***De la A a la Z**
nou de la rambla, 15 tel.: 93 302 42 36
sant pau, 2 tel.: 93 302 23 95
Tallers, 3 (clàssica) tel.: 93 318 20 41
tallers, 7 tel.: 93 302 59 46

***100 x 100 música**
tallers, 79 tel.: 93 301 35 75
barussud, (gnai) tel.: 93 638 29 18
tallers, (overstals) tel.: 93 412 72 85
creu cuberta, 73 tel.: 93 424 57 96

MAGIA
Articles per a festes
Magia tots els dijous,
de 6'30 a 7'30 de la tarda,
per Faust Mágic
c/Rauric, 6 (barri Gòtic)
T. 93 317 71 38
Parking graut

Inventari crític dels jardins de barri

Redacció

Les petites places, els seus bancs i les zones verdes van ser pensades per a ser usades pel veïnat i ningú posa en dubte que compleixen un paper important a les barriades. Han de ser llocs de descans, d'oci, de trobada entre el veïnat. No respectar-les per part del veïnat és expressió d'un clar incivisme. No mantenir-les per part de l'Administració, tenir-les descuidades mesos i mesos, impedeix que compleixin la funció social per la qual van ser construïdes.

Ens arriben queixes, ens sol·liciten reportatges, trucant-nos o enviant-nos escrits sobre la falta de manteniment d'alguns parcs i jardins. Butlletins veïnals denuncien aquestes situacions, com en el cas

dels dos últims: *Tot Sagrera i Resso de Montbau*.

Malgrat la nostra falta de mitjans, el dia 17 d'octubre, amb paper i bolígraf, acompanyats pel jove fotògraf Dani Codina vam intentar conèixer alguns dels deficients denunciats. Podrien haver estat d'altres, tenim moltes més suggerències, però aquests són els escollits finalment.

Des dels barris ens semblaria important que Joan Conde, el nou gerent de Parcs i Jardins, donés prioritat a la realització d'una auditoria del manteniment del verd a la nostra ciutat, un estudi que s'hauria de completar amb un pla d'actuació que donés prioritat a aquelles zones verdes més deteriorades.

DANI CODINA

Can Fabra

Per art i màgia del creixement salvatge dels arbusts del pontet que creua el petit estany no es veu des del carrer Segre. És com si no existís. Una velleta que cuida un nen petit ens diu: "Porten mesos i mesos sense cuidar, sense podar".

DANI CODINA

DANI CODINA

DANI CODINA

DANI CODINA

Plaça de Can Mantega

Es tracta d'una àmplia plaça tova amb sòcol. És de gran dimensions, cosa que permet l'existència de molts bancs, freqüentats per molts veïns. El mati que vam realitzar la visita vam comprovar que l'aigua de l'estany no s'aprofita i s'exposa directament a la claveguera. Als laterals de la plaça veïem uns parterres que no són més que terra i més terra, amb gran absència de plantes i verd. Una plaça tova que es converteix en dura per la manca de manteniment: "Una llàstima", exclama una senyora que empena un cotxe amb dos bessons.

Montbau

Fem una llarga caminada pels carrers d'aquesta barriada. Moltes són les persones que en veure'ns amb càmeres de fotografia i quaderns ens pregunten si som de l'Ajuntament. Un veí ens diu que no es complexen els acords. El veïnat ens deixa passar per l'escalinata privada i aquesta es troba abandonada. Altres veïnes ens indiquen que les seves finestres estan començant a ser tapades per uns arbusts deixats de la mà del jardiner. Les herbes ocupen part de les voreres de diferents carrers. Al costat de la Residència Sanitària, uns vells jocs infantils estan recolzats en blocs de ciment amb perilles arestes. No compleixen cap norma de seguretat. Potser no s'han desmuntat, perquè en cas d'accident a cinquanta metres es troba el servei d'urgències. Montbau manté jardins sostenibles: "Se sosté sol", afegeix un jove veí graciós.

DANI CODINA

DANI CODINA

Zona Franca: de placeta a zona sense llei

DANI CODINA

La plaça "sense nom" està situada a la Zona Franca, amb una pendent que dona al carrer dels Ferrocarrils Catalans. Una zona que, recentment, ha estat enjardinada, fins a l'alçada del carrer Fonèria. Quan ens acostem a l'edifici conegut popularment com *el Convent*, al barri de La Vinya, l'enjardinament desapareix i, a un nivell més elevat, queden les restes d'uns jardins, d'uns jocs i d'uns bancs. Enllac de flors trobem desenes de xeringues. En aquest sòrdid paratge un veí es menja uns *donuts*. Un altre veí que viu al *Convent* ens diu: "Es inaudit, per que no ha arribat l'enjardinament fins aquí? La zona sense llei no és d'ahir sinó que porta ja una eternitat".

DANI CODINA

DANI CODINA

Nou Barris: Vinyeda-Nou Pins

Aquí no és veritat la dita que al pot petit hi ha la bona confitura. La placeta del barri de Prosperitat està plena de brutícia i el verd totalment descuidat pràcticament des de la seva inauguració. No ens cansarem de dir-ho: la qualitat de vida dels barris també depèn d'aquests petits espais.

Parc del Príncep de Girona

DANI CODINA

Aquest és un parc peculiar. Hi ha uns espais plantats amb diferents i boniques espècies de plantes tipus arbust. Les guies enfiladisses estan trencades en la seva majoria i superades pel creixement, que deixa sense cap control les plantes. A més disposa d'un espai, prop del pipi-can, que brut i descuidat és un lloc freqüentat per malalts drogodependents que, envoltats de brutícia, es fiquen una sobredosi de deses-peració.

DANI CODINA

DANI CODINA

Des d'un botó fins un canó!!

OBERT DE SOL A SOL
ELS DILLUNS, DIMERCRES,
DIVENDRES I DISSABTES

UNA CIUTAT DINS UNA CIUTAT!!

ASSOCIACIÓ DE VENEDORS
Mercat Municipal
Fira de Belcaire

Belcaire
Consell de Ciutat, Plaça de les Glòries,
144-145-146-147-148-149-150-151-152-153-154-155-156-157-158-159-160-161-162-163-164-165-166-167-168-169-170-171-172-173-174-175-176-177-178-179-180-181-182-183-184-185-186-187-188-189-190-191-192-193-194-195-196-197-198-199-200-201-202-203-204-205-206-207-208-209-210-211-212-213-214-215-216-217-218-219-220-221-222-223-224-225-226-227-228-229-230-231-232-233-234-235-236-237-238-239-240-241-242-243-244-245-246-247-248-249-250-251-252-253-254-255-256-257-258-259-260-261-262-263-264-265-266-267-268-269-270-271-272-273-274-275-276-277-278-279-280-281-282-283-284-285-286-287-288-289-290-291-292-293-294-295-296-297-298-299-300-301-302-303-304-305-306-307-308-309-310-311-312-313-314-315-316-317-318-319-320-321-322-323-324-325-326-327-328-329-330-331-332-333-334-335-336-337-338-339-340-341-342-343-344-345-346-347-348-349-350-351-352-353-354-355-356-357-358-359-360-361-362-363-364-365-366-367-368-369-370-371-372-373-374-375-376-377-378-379-380-381-382-383-384-385-386-387-388-389-390-391-392-393-394-395-396-397-398-399-400-401-402-403-404-405-406-407-408-409-410-411-412-413-414-415-416-417-418-419-420-421-422-423-424-425-426-427-428-429-430-431-432-433-434-435-436-437-438-439-440-441-442-443-444-445-446-447-448-449-450-451-452-453-454-455-456-457-458-459-460-461-462-463-464-465-466-467-468-469-470-471-472-473-474-475-476-477-478-479-480-481-482-483-484-485-486-487-488-489-490-491-492-493-494-495-496-497-498-499-500-501-502-503-504-505-506-507-508-509-510-511-512-513-514-515-516-517-518-519-520-521-522-523-524-525-526-527-528-529-530-531-532-533-534-535-536-537-538-539-540-541-542-543-544-545-546-547-548-549-550-551-552-553-554-555-556-557-558-559-560-561-562-563-564-565-566-567-568-569-570-571-572-573-574-575-576-577-578-579-580-581-582-583-584-585-586-587-588-589-590-591-592-593-594-595-596-597-598-599-600-601-602-603-604-605-606-607-608-609-610-611-612-613-614-615-616-617-618-619-620-621-622-623-624-625-626-627-628-629-630-631-632-633-634-635-636-637-638-639-640-641-642-643-644-645-646-647-648-649-650-651-652-653-654-655-656-657-658-659-660-661-662-663-664-665-666-667-668-669-670-671-672-673-674-675-676-677-678-679-680-681-682-683-684-685-686-687-688-689-690-691-692-693-694-695-696-697-698-699-700-701-702-703-704-705-706-707-708-709-710-711-712-713-714-715-716-717-718-719-720-721-722-723-724-725-726-727-728-729-730-731-732-733-734-735-736-737-738-739-740-741-742-743-744-745-746-747-748-749-750-751-752-753-754-755-756-757-758-759-760-761-762-763-764-765-766-767-768-769-770-771-772-773-774-775-776-777-778-779-780-781-782-783-784-785-786-787-788-789-790-791-792-793-794-795-796-797-798-799-800-801-802-803-804-805-806-807-808-809-810-811-812-813-814-815-816-817-818-819-820-821-822-823-824-825-826-827-828-829-830-831-832-833-834-835-836-837-838-839-840-841-842-843-844-845-846-847-848-849-850-851-852-853-854-855-856-857-858-859-860-861-862-863-864-865-866-867-868-869-870-871-872-873-874-875-876-877-878-879-880-881-882-883-884-885-886-887-888-889-890-891-892-893-894-895-896-897-898-899-900-901-902-903-904-905-906-907-908-909-910-911-912-913-914-915-916-917-918-919-920-921-922-923-924-925-926-927-928-929-930-931-932-933-934-935-936-937-938-939-940-941-942-943-944-945-946-947-948-949-950-951-952-953-954-955-956-957-958-959-960-961-962-963-964-965-966-967-968-969-970-971-972-973-974-975-976-977-978-979-980-981-982-983-984-985-986-987-988-989-990-991-992-993-994-995-996-997-998-999-1000

LA NOSTRA OFERTA: Conjuguem el nou i el vell.
SUBHASTES: Dilluns, dimecres i divendres a les 7 del matí de
MOBLES I TRASTOS VELL:Els més diversos objectes que vostè pugui imaginar i adquirir. On
tal vegada trobi els més inesperats.**OFERTES PERMANENTS:**Tot el que es fabrica i confecciona de qualsevol tipus, que s'ofereix
al públic a preus veritablement satisfactoris.Ubae Can Dragó
Ubae CastellarUbae Perill
Ubae FrontóUbae Can Cuyàs
Ubae Carmel

Ubae Aiguajoc

Ens trobaràs**per tota Barcelona****Truca ara al 902 222 002****Som els primers en esport per a tothom****FUNDACIÓ CASA DE MISERICÒRDIA**
DE BARCELONA**RESIDÈNCIA INTERNAT**

Elisabets, 8-10 - Tel: 93.302.16.92, de 10 a 14 i de 15 a 18 h.

GELATERIA

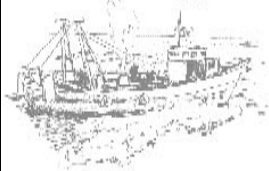
Casa fundada l'any 1912

FABRICACIÓ PRÒPIA
I ARTESANA
OBERT TOT L'ANYSUÏSSOS, ENTREPANS,
ORIXATS I GRANIZATS...Rambla Poble Nou, 44-46
Tel. 93 309 18 72 - Barcelona
Pàg. web: www.eltioche.com
E-mail: eltioche@retemail.es**FORN DE PA D'AVINYÓ****PA I BOLLERIA ARTESA**
ESPECIALTAT COQUES
ESCUDELLERS, 59
Tel. 93 301 57 43**REPARTIMENT DIARI**
A RESTAURANTS I
COLLECTIUS**PASTISSERIA GRANJA****AMPLE, 15 (Plaça de la Mercè)**
Tel. 93 302 24 41Diputació de Barcelona
Barcelona
Zona de mercats**Coneix el nostre litoral**

El litoral de Barcelona és el més desenvolupat i més modern del món. El nostre litoral ofereix una gran varietat de possibilitats i serveis per a tots els tipus de viatgers i grups.

- Poble de pescadors
- Poble de mariners
- Poble de mariners
- Poble de mariners
- Poble de mariners

Club de Barcelona
Plaça de la Barceloneta, 12
08003 Barcelona
Tel. 93 471 11 11

pastisseria

escudellers, 21
teléfono 93 317 95 84
barcelona-2PERALS, 11
Tel. 93 302 18 38HOSPITAL, 46
Tel. 93 301 18 48PL. DIAGONAL, 10
Tel. 93 304 04 30CARRER DE LA SEVA, 11
Tel. 93 315 03 11SANTA MARGA, 11
Tel. 93 310 03 34CALL 13
Tel. 93 300 51 40PL. SARDANYES, 9
Tel. 93 310 03 34PERALS, 12
Tel. 93 310 03 34AGRAM LA SEVA COMPRA,
REPARTIM A RESTAURANTS, HOSPITALS,
HOTELS, BARS, COLLEGES, ETC.**CRISTALERIA - CARPINTERIA DE ALUMINIO Y PVC****DIVISIONES DE ALUMINIO**
REJAS DE SEGURIDAD
PERSIANAS - MAMPARAS DE BAÑO

10 % de descuento en cualquier instalación de aluminio, mamparas de baño, rejas de seguridad, cortinas plegables

Hnos. JURADOC/ Enrique Gramados, 26 - Tel. 93 453 87 16
Exposició: Major de Gràcia, 244 - Tel. 93 415 57 26
Fàbrica: Polígon Industrial Can Buscador de baix, s/n, Nou 3 - Tel. 93 508 21 51**RESIDENCIA CLARA**
EN BARCELONA (HORTA-CARME)**LO QUE VO. BUSCA PARA SUS MAYORES**
Casal amb a quatre plantes, sol i molta llum
amb ascensor, calefacció, terrats i jardí.
24 places, habitacions individuals i dobles,
totes venen amb: Lavandería i aseó personal,
Cocina propia, mèdica, animació i gimnàstica.
Títol comodatari i familiar per personal qualificat.
Atenció les 24 hores: todos los días del año.

Venir: le gustarà

T. 93 420 95 62
Pregunte por Sra. CLARA

Carrer Orla, 13-15

SI NECESITES UN
TAXI, TRUCA'NS**BARNA****TAXI****93 357 77 55****ANUNCIA'T A La Veu del CARRER !**
93 412 76 00

Els plàtans, causen al·lèrgies i transtorns respiratoris

Jordi Gol

L Institut de Parcs i Jardins de Barcelona, dins de la seva última campanya per a renovar el paisatge urbà, plantarà 5.838 arbres de diferents espècies, 550 dels quals seran plàtans. Aquest fet ha desencadenat la polèmica ja que molts ciutadans consideren al plàtan com el responsable de la majoria de les al·lèrgies i transtorns respiratoris que pateix gran part de la població barcelonina durant l'estació de primavera. No obstant això, l'Ajuntament desmenteix aquestes acusacions, al·legant que no hi ha cap prova que siguin els plàtans els causants del mal.

Els plàtans envaeixen finestres i balcons i obliguen a fer una poda constant

L'Associació de Alergia, Asma e Immunologia de Buenos Aires, a causa d'una polèmica sobre aquest mateix tema a la ciutat argentina, va fer un estudi sobre la relació del plàtan amb les al·lèrgies primerals. Els resultats consideren al fruit del plàtan com un dels agents al·lèrgics més importants en les ciutats. El problema radica en el fet que el fruit d'aquest arbre és un aglà format per llavors molt petites, que quan maduren, s'obren i s'escampen pel vent, introduint-se per les fosques nasals i

provocant l'al·lèrgia. A Barcelona no s'han realitzat estudis específics sobre aquest tema, tot i que sí que existeixen estudis sobre agents al·lèrgics que citen al fruit del plàtan com un dels més importants (Surinyach, Montserrat & AL, 1955).

A més del problema de les al·lèrgies, el plàtan també és un arbre questionat per altres raons. El seu creixement ràpid i la seva enorme amplitud els impedeix desenvolupar-se correctament a la majoria dels carrers, per la qual cosa acaben envaint finestres i balcons, obligant als treballadors municipals a una tasca constant de poda i mutilació. La seva escassa flexibilitat, fa que les seves branques siguin propenses a partir-se quan bufa vent fort ocasionant incidents. Les arrels també plantegen problemes, ja que dessequen la terra i la deixen inutilitzable per poder replantar cap altra espècie.

El plàtan és l'arbre més comú a Barcelona. N'hi ha un total de 59.344 plantats per tota la ciutat, cosa que suposa quasi un quaranta per cent del total d'arbres de Barcelona. L'Eixample és el districte amb el major nombre d'aquests arbres, seguit de Sant Martí, en menor mesura, Ciutat Vella, Les Corts, Nou Barris i Sant Andreu seran alguns dels barris on es plantarà un major nombre de plàtans durant la campanya de l'Institut de Parcs i Jardins d'aquest any.

Els plàtans formen part del paisatge urbà barceloní

JOSEP MASIP

Malalties comunes del plàtan

El plàtan (*Platanus x hispanica*) és un arbre procliu a contraure malalties de menara que, la seva hegemonia en el paisatge urbà ha resultat, a la llarga, perjudicial. És un arbre que es ressenteix ràpidament de les condicions estressants del medi en el qual viu. La sensibilitat d'aquesta espècie a les plagues i a les malalties produïdes pels fongs, fa que la seva proximitat afavoreixi el desenvolupament d'autèntiques epidèmies que obliguen als treballadors municipals a talar i mutilar carrers sencers.

RECICLA

ET SORPRENDRÀ VEURE COM CANVIEN LES COSES

Si reciclem, podem fer coses que ni te les imagines. Com convertir un diari en un llibre, una ampolla de vidre en un potó o una llaruna de refress en unes tisores. Perquè, si reciclem, recuperem tones de matèria, que podem transformar en nous productes. I a més col·laborem a canviar les coses disposant el paper i el cartó al contenidor blau de recollida selectiva; el vidre, al contenidor verd, i els envasos de plàstic, els de metall i els tetrabrics, al contenidor groc.

I no només això. Perquè, si reciclem, estalviem energia i recursos naturals i, entre tots, cuidem l'entorn i millorem el medi ambient. Ja ho veus, reciclar és molt més del que t'imagines. Col·labora-hi!

A Barcelona, fem-ho junts. Fem-ho bé.

Ajuntament de Barcelona **FEM-HO B** **BCNeta!**

HERBORISTERIA DEL BEI

Fundada el 1823

Carrer del Vidre, 1
(entre c. Ferran i pl. Reial)

Tlf. 93 318 05 12 - 08602 Barcelona

RESTAURANTE PERU

Especialidades:
Pescados Variados,
Carnes Selectas

Pg. Joan de Borbó, 10 08003 Barcelona
Tel. 93 310 37 09 Fax 93 310 53 27

CRISTAL PARA LAMPARAS PLANELLS

Mª Teresa Cuspinera Sala

Duque de la Victoria, 13
Tel. 93 317 71 36
08002 BARCELONA

Axis Centre Mèdic

CERTIFICATS MÈDICS
OBTENCIÓ I RENOVACIÓ
CARNETS DE CONDUIR I ARMES

AV. DIAGONAL, 312-314, BAIXOS
08013 BARCELONA

TEL./FAX 93 457 35 72

NOVES EXPOSICIONS

MUSEU NACIONAL
D'ART DECA TALUNY A

Palau Nacional. Parc de Montjuïc.
"El Cincquecento Veneto. Pintures de l'Ermitage"
Quaranta obres mestres de pintors venecians del segle XVI.
Fins el 19 de desembre.
"La Guerra Civil espanyola. Fotògrafs per la història"
Fins al 13 de gener de 2002.

LA GUERRA CIVIL ESPANYOLA
FOTÒGRAFS PER A LA HISTÒRIA

CENTREDECAL TURA
CONTEMPORÀNIA

c/ Montalegre, 5.
"La ciutat dels cineastes"
Fins al 25 de novembre.

MUSEU PICASSO

c/ Montcada, 15-23
"Picasso eròtic"
300 obres amb fort component eròtic
Fins al 20 de gener.

PALAUDELA VIRREINA

c/ La Rambla, 99
"Barcelona i els cotxes"
Fotografies.
Fins al març 2002.

MUSEU D'HISTÒRIA
DECA TALUNY A

Pl. Pau Vila 3. Palau de Mar
"Del periòdic a la societat de la informació. Dels segles XVIII-XXI"
Fins al 5 de gener de 2002.

MUSEU D'HISTÒRIA

DELA CIUTAT AT
Plaça del Rei.
"600 anys de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau"
Fins al febrer de 2002.

LAFABRINERA DEL CLOT

Gran Via, 837.
"La Ciutat de les Fàbriques: el patrimoni industrial del Poblenou"
Organitzada pel Museu d'Història de la Ciutat.
Fins al 13 de gener de 2002.

EXPOSICIÓN

Creació versus especulació

JOAN ANTON GUERRERO
Personatges i una ciutat. Accions, intervencions i conseqüències. Quin tipus d'homenatge se mereixerien dues figures com l'alcalde Porcillos o el popular promotor i expresident del Barca, Josep Lluís Núñez? Quines han estat les seves aportacions en el desenvolupament global de la ciutat de Barcelona i de quina manera, la seva intervenció ha deixat senyals inesborrables en la geografia urbana? Aquest seria, a grans pinzellades, el motiu de la secció titulada *Deconstruccions: homenatge a Porcillos i Núñez i Navarro*, que s'inscriu dins *Revers: el que la ciutat amaga*.

Aquestes activitats, que van tenir com a escenari el Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB), van tenir lloc el passat mes d'octubre. Una activitat múltiple que va consistir en diferents accions i instal·lacions artístiques, actuacions en directe de teatre, dansa, poesia, música i vídeo, a més a més, de la proposta "La ciutat mirada, Barcelona 1952-2000", una sèrie de projeccions documentals i filmàtiques que retraten la ciutat des de l'any 52 fins ara.

Les propostes de *Deconstruccions*, al voltant del tema de l'especulació i de les polítiques urbanístiques, van voler també presentar, a Porcillos i Núñez i Navarro com a "dos pilars que han tingut molt a veure amb la qualitat de vida als barris i amb el paisatge urbà".

A *Revers*, entesa com una mostra de la creació artística que la ciutat oculta o que, simplement, queda oculta dins la ciutat, l'especulació hi va prendre forma també a través d'una vessant creativa, inèdita i inèdita. "Deconstruccions" va plantejar-se

LLIBRES

TEMPS D'AMNISTIA

David Ballester i Manel Riusques
Edicions 62
200 pàgines

El 19 de gener de 1976, Juan Fris, com a president de la Fvab, presentà una petició de permís per a una manifestació proamnistia. Els dies 1 i 8 de febrer els carrers de Barcelona es van omplir de manifestants que reclamaven "libertat, Amnistia, Estatut d'Autonomia".
Aqueles multitudinàries manifestacions, que tant van marcar el caràcter de la transició política, han estat investigades i analitzades en el llibre que us presentem.

JOAN ANTONI GUERRERO

també com un "recorregut pel que alguns creadors han realitzat a partir de l'èrrores que ens han deixat l'alcalde Porcillos i Núñez i Navarro".

"Es evident que l'especulació, els seus abusos, les lleis d'arranjaments desiguals, les polítiques urbanístiques desproporcionades i els projectes faraònics afecten de ple la creació i els creadors", expliquen els responsables de *Deconstruccions*, mostra que ha estat coordinada per Eduard Escofé.

En aquest sentit, la relació entre especulació i cultura que volien posar en evidència els creadors de *Revers* és la que es produeix quan "massa sovint" aquests "grans projectes" posen "en perill" la pervivència dels petits espais de creació i exhibició gestionats pels propis creadors.

Entre els creadors participants a *Deconstruccions* va destacar una de les obres del poeta visual Joan Brossa, de qui es va presentar un particular homenatge que feu a Porcillos, encara que no es va mostrar mai a Barcelona. Es tractava d'un poema objecte per al pare del Besós, però la incorrecció que representava va fer que anés a parar a la biblioteca de Sant Adrià de Besòs.

Entre d'altres autors presents a *Deconstruccions* hi figuren Xavier Canals, Joan Casellas, Jordi Ribas, Pep Blay, Noel Tatò, Francesc Bombi, Marco Canavacci i Francesc Vidal.

DECASAS AAUTHOSA

Història d'uns autobusos d'Horta. Ricars i fermàndes i Valenti.
Arcabú Municipal del Districte d'Horta-Guinardó. 80 pàgines.

En poc més de setanta pàgines s'explica la història de les línies d'autobusos d'Horta explotades per l'empresa Casas i que el 1974 va passar a denominar-se Autobusos Horta S.A.

Les tres primeres parts del llibre es dediquen a explicar la història de les línies 85, 86 i 87, que encara circulen pel barri i que, sense cap mena de dubte, són carrs precedents dels recentment "autobusos de barri". Ara és a punt de celebrar-se el 50 aniversari d'unes línies que van suavitzar l'aïllament d'uns barris amb molts deficiències de transport públic.

CINEMA

'Sair del armario'

ROSAR MARIA PALENCIA

La idea que es fa la mirada sobre el subjecte i no el subjecte qui construeix els prejudicis i alimenta la intolerància és el missatge principal a la darrera comèdia de Francis Veber, *Sair del armario*, recomanada per als que vulguin passar una estona entretinguda sense patir un complex de subnormal. Només per poder gaudir de l'actuació a la mateixa pantalla de tres monstres del cinema francès contemporani: Daniel Auteuil, Gerard Depardieu i Thierry Lhermitte, la despesa ja haurà estat amortitzada. Si hi afegim un guio intel·ligent, una realització àgil i transparent, estem parlant d'una bona pel·lícula que, sense moralina, però a cop de riure, reflecteix la hipocrisia "políticament correcta" davant l'homosexualitat. Llavors, que, igual que succeïa al seu anterior film, *El sopar del idiotes*, Veber no amaga aquest punt de misogínia que fa que tots els seus personatges femeníns siguin menyspreables o simples en el millor dels casos.

ELQUADERNDEMONTJUÏC

Records de la vaga de tramvies
Hilari Raguier
Editorial Claret
116 pàgines

El destacat historiador i moio de Montserrat Hilari Raguier ha escrit un llibre on explica les seves vivències a la ciutat de Barcelona de 1950 durant els dies de protesta. "Va ser formidable: tots els tramvies circulaven absolutament buits, només amb el conductor, el cobrador i una parella de la policia armada", comenta l'autor, que en aquells dies era afebles professional. Raguier va ser detingut i, després de passar per la comissaria de Sant Gervasi, va ser empresonat al castell de Montjuïc.

— **Enric Pubill i Joan García Tristany**
Expresos polítics

“Volem deixar testimoni de la repressió franquista”

Marc Andreu

I sempre passa la biologia no perdona. Per això l'Associació Catalana d'Expresos Polítics, amb Enric Pubill i Joan García Tristany al capdavant, ha decidit aplegar vivències i records de gent que va patir la repressió franquista en el llibre històric de la negra nit. Vides i veus a les presons franquistes (1939-1959). Malgrat que, com expliquen Pubill i García, “la repressió va seguir molt més enllà”, el seu treball està acotat entre 1939 i 1959 perquè “a partir de 1960 les condicions a les presons van canviar i perquè els detinguts als anys 60 i 70 són més joves i temen tindrà a seguir la tasca endegada”. En síntesi, l'associació ha recopilat més de 30 hores d'entrevistes amb 23 persones, transcrits per Judit Pujadó. I el resultat és un llibre editat per la Diputació de Barcelona i elaborat conjuntament amb el col·laborador d'un equip d'historiadors i professionals (Marc Carrillo, Manel Risques, Ricard VinYES, Carme Molinero, Pere Ysàs i Enric Carna) que ha coordinat Ignasi Riera.

— Cal dividir aquesta memòria?
■ **Enric Pubill.** Durant la transició es va intentar esborrar la memòria del que milers de persones vam passar per defensar les llibertats. Ara, nosaltres hem pres el compromís de no desaparèixer sense deixar testimoni de la repressió franquista. I com que sembla que la joventut universitària està despertant, hem volgut fer un llibre que sigui una eina de treball per a historiadors.
■ **Joan García.** Aquest nivell es establí sobre el passat però no per oblidar no és només cosa d'Espanya. A Itàlia i a França passa el mateix. Si nosaltres volem recuperar la memòria no és per afany de revenja, sinó perquè no tenim a passar el desastre de 40 anys de dictadura. Desafortunadament ja està surs perdut documents i testimonis. Però iniciatives com el Congrés sobre la Repressió Franquista prevista pel 2002 van en la línia de salvar el que queda.
— Haver patit personalment tortures i presó encara deixa marge a impressionar-se davant el testimoni d'un company?
■ **J. G.** Jo vaig entrevistar a Lola González, l'e de veritat, la seva història em va impressionar. Fins al punt que he canviat la idea preconcebuda que tenia d'ella. Se la veu petita, poca cosa, però va seguir el seu marit prou temps a tot Espanya. I

Joan García Tristany i Enric Pubill.

JOSEP MASSP

els hiverns de Burgos els va passar amb bata i esparanyes tant roba aniria per aconseguir una mica de menjar per ella i el seu marit.
■ **E. P.** La vida de la Lola González ha estat de lluita. Encara avui, al Poblenou, dona de menjar a immigrants sense feina que la consideren la seva mare. La importància d'aquesta petita biografia, com totes les 23 del llibre, és que testimonien el que van viure i patir milers de presonats. No són biologies de-lligents-polítics o sindicalistes, sinó històries de gent de peu a qui majoritàriament no se li ha reconegut la tasca feta. Per això l'Associació treballa en un homenatge.

— En la memòria de la repressió actua l'autocensura?
■ **E. P.** Hi ha coses que no es poden explicar perquè hi ha gent implicada que encara viu. En Wilson Batlle, per exemple, que va estar en guerres urbanes, s'ha retingut a explicar segons què. La història no és repetitiva, però mai se sap. La guerra d'ara n'és un exemple.

— Aquestes reserves són tícs de la clandestinitat?
■ **E. P.** Si nosaltres vam perdre la joventut va ser per les llibertats. Vam lluitar per la societat que tenim ara? No, en vollem una un pel més avançada. En certa manera, doncs, és lògic que quedi certa por o recel al que pot succeir.

■ **J. G.** La por s'està perdent. Però encara hi ha coses complicades d'explicar, com el procés d'una caiguda i la reconstrucció de tota la seva cadena de detencions. Encara hi ha molta gent a qui costa reconèixer que ell va provocar la caiguda d'altres companys. Passar per l'adreçador de la Brigada Social era molt dur. Intel·ligents no n'eren, però besties, sí. No es pot, per tant, censurar ningú que delatés algú altre.

— Ha de ser molt dur recordar i explicar els tortures.
■ **E. P.** Hi ha moltes classes de tortures. Que t'agafin als 17 anys per no haver fet res i et tinguin tancat durant 20 anys, per exemple. O que et lliguen en una cadira i quatre besties t'apallisni. Hi ha gent que ha afirmat haver matat sense ser veritat pel sol fet que et detessin tranquil. Però és difícil plasmar en paraules el que significa la tortura. Perquè la memòria és selectiva, les coses més dolentes s'oblideixen i les altres es converteixen en anècdota.
■ **J. G.** La Brigada Social no utilitzava sistemes de tortura intel·ligent, sinó de matxucar físicament. Tot i així, hi ha gent que va resistir molt. El Miquel Núñez, per exemple, a qui van penjar dels tubs de la calefacció.
— La negra nit només a la van patir militants comunistes i anarquistes?

Retrat Una parella entanyable

Des que es van conèixer a red d'una caiguda d'intel·ligents de les Joventuts Socialistes Unificades (JSUC) el desembre de 1949, Joan García Tristany (Barcelona, 1927) i Enric Pubill (Barcelona, 1930) van junts a tot arreu. Primer van compartir la presó Model i el penal de Burgos (vuit anys el primer; deu el segon) i després vida de barri, al Poblenou. I sempre, la militància comunista i la lluita per les llibertats, de la que deixen testimoni en el llibre Notícia de la negra nit. Ells són dues de les 23 persones, comunistes i anarquistes, que llueguen la seva memòria als historiadors i la gent més jove. I ells, amb l'Associació Catalana d'Expresos Polítics al carrer (Via Lladetana, 18. Tel. 92.461.28.53. Web: www.conc.es/expresolp), són els que han fet possible un just reconeixement i recordatori perquè la repressió franquista no es torni a repetir.

■ **J. G.** Quan, a finals de març de 1958, vaig sortir del penal de Burgos, hi vaig deixar uns 1.300 presos. D'aquests, un milió llarg eren comunistes, una desena, anarquistes, isis o set, socialistes expulsats del PCE. També hi havia algú provinent del POUM. Aquestes proporcions es donaven també al carrer. És a partir dels anys 60, que comença a haver-hi moviment en altres partits.
■ **E. P.** Quan, després de passar un mes detingut a Jefatura, el gener de 1950 el nostre grup de la JSUC va entrar a la Model, a banda de comunistes allí només hi havia un grup de la CNT, tres o quatre anarquistes de les Joventuts Libertàries i tres membres de les FARE (Forces Armades de la República Espanyola). En 10 anys i mig de presó vaig poder comptar amb els dits de les mans les caigudes de militants socialistes, d'ERC o d'altres partits.

— Quin paper tenia la solidaritat?
■ **J. G.** Era fonamental. De fet, era el que ens aguantava. Al penal, la solidaritat s'organitzava. Tot estava regulat. I dins el moviment solidari hi havia gent que no era del partit. Però també era molt important la solidaritat dels familiars i amics. Sense ells, la vida hagués estat molt més difícil. Ens facilitaven menjar, material, informació...
■ **E. P.** A Barcelona, tancats en cel·les, era més difícil organitzar una xarxa de solidaritat. Però sempre trobaves la manera de passar alguna cosa al company més desafortunat. Al penal de Burgos, en canvi, els organitzàvem en comunes, teniem un fons comú i repartíem entre tots el menjar dels familiars que venien de visita. No va ser fins a finals dels 50 que van aparèixer els grups de solidaritat al carrer.
— Segur que cap indemnització pot compensar els anys passats a la presó, Però l'Associació treballa també en aquest sentit. Com està la qüestió?
■ **J. G.** Amb la democràcia, les associacions d'expressos van començar a pressionar les administracions. I el 1990 els legisladors, per treure's un problema del damunt, en van crear un de més gran en indemnitzar només els repressats als tres o més anys de presó, però l'Associació treballa d'aquell any haguessin fet 65 anys. Ens ha costat 11 anys reparar aquella injustícia. Per a Catalunya, gràcies a una bona predisposició de l'Associació de Justícia, de totes les forces polítics i del dret de l'homenatge a les Brigades Internacionals, el 1998 es va aprovar una proposició no de llei que garantís una indemnització econòmica d'un màxim d'un milió de pessetes a tota persona que hagués patit privació de llibertat. Fins ara poden cobrar tots els que el 2001 tinguessin més de 65 anys, però aviat sortirà un decret que inclourà també els menors d'edat.
■ **E. P.** Esperàvem rebre uns 7.000 d'actes d'indemnització, i el han rebut 34.000. El problema és que entre ells hi ha molta gent que no pot justificar documentalment la privació de llibertat.

BREUSBARRI

**PARTICIPACIÓ DLS DISTRICTES
No s'accepten al·legacions**

L'Ajuntament ha desestimat totes les al·legacions presentades per la Favb i les diferents associacions a les Normes Reguladores de Funcionament dels Districtes. No accepten l'excusa directa dels regidors i regidores del Districte perquè diuen que s'ha de votar el pla electoral. És l'excusa de sempre. Els serveis jurídics municipals saben que no és necessari, ja que en aquesta direcció hi ha diversos informes jurídics.

PROSPERITAT

Defensa d'una zona verda
A principis de novembre una assemblea celebrada a l'Avinguda Rio de Janeiro va aprovar defensar el solar qualificat de zona verda a Rerfe-Meridiana on l'Ajuntament vol construir habitatges per a joves. Aquesta zona verda és vital. Prosperitat és un barri amb alta densitat de població i necessita espai públic. Construir habitatges per a joves no ha d'implicar perdre sol·licitat de zona verda o equipaments. En una nova assemblea decidiran les accions a realitzar.

CASC ANTIC

Absolts el líder veïnal
El líder veïnal de la Barcelona Vella, Francisco del Cuerdo, va ser acusat per l'Ajuntament per haver realitzat protestes contra l'alcaldia Clos. La sentència del Jutjat d'instrucció núm. 23 va reconèixer el veí com autor de les pintades però el va absoldre perquè les va realitzar en un edifici molt deteriorat i no podia adscriure-se que es deslliava l'immoble per realitzar-se les pintades.

SANT ANDREU

Plaques solars a Can Fabra
L'associació de veïns ja ha sol·licitat que a Can Fabra s'apliqui la nova normativa referent a energies alternatives. L'entitat veïnal creu que al ser de titularitat pública l'edifici, i al portar-se a terme una remodelació profunda, l'Ajuntament hauria de donar exemple i col·locar pantalles solars. El bufet de l'entitat va manifestar la seva preocupació al no haver rebut cap resposta.

ANTILIBERALITZACIÓ

Policies imputats
Un jutge de Barcelona ha admès a interdicció una querrela contra la delegada del govern Julia Valdecasas, presentada per diferents entitats, entre elles, la Favb. Els fets denunciats fan referència a la càrrega policial que es va produir el 24 de juny abans que es finalitzés la manifestació contra el Banc Mundial. La querrela imputa dos caps policials

TENIRAT NOVA

Remodelació
Després de deu anys d'espera, per la hi ha començat les obres de remodelació dels habitatges afectats per aluminis. L'encís de les obres s'ha rebut amb molta alegria. Inclou augur bon veí ha felicitat a les administracions. La veïnat és que alguns veïns ha d'esperar divuit anys per tenir habitatges dignes.

La lluita de l'aigua, tamgrem i clavegueram són temes pendents

BARCELONA

MARCEL ANDREU

L'assemblea d'associacions de veïns va aprovar per una gran majoria les propostes de l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA) i de l'Entitat Metropolitana del Medi Ambient (EMMA) sobre pagament endarrerit de la factura de l'aigua (pendent de l'aprovació del decret d'auditor) i la simplificació de la factura en dos blocs respectivament. La tercera proposta sobre el tamgrem va quedar pràcticament igualada, motiu pel qual s'ha convocat una nova assemblea per decidir sobre l'empat.

A finals d'octubre va tenir lloc a la Confluc una assemblea que va aplegar 97 associacions de veïns que estan en la Companyia de l'Aigua per prendre decisions sobre les últimes propostes de l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA) respecte al pagament endarrerit i de les de l'Entitat Metropolitana del Medi Ambient (EMMA) pel que fa a les noves tarifes de l'any 2002 i a la tamgrem.

La proposta sobre el pagament endarrerit a ACA es va aprovar. En aquesta s'establí una sèrie de condicions: Que es compensin els acords de fa un any, que cada associació tingui els llistats dels

veïns adherits a la companyia i el deute total; que cada veí rebrés una notificació individual abans de final d'any amb la quantitat realment reclamada i que aquesta pogués ser contrastada amb la seva associació. També es demanava el pagament pel banc d'una sola vegada o fraccionada en vuit anys i que hi hagués una ajuda per les rendes baixes.

Possiblement hi ha cert cansament la companyia, però això no ha de ser motiu per acabar a qualsevol preu

La simplificació de la factura en dos blocs per les noves tarifes de l'1 de gener del 2002 va ser una de les propostes aprovades. Si bé la factura es reduïa a dos blocs (els primers 36 m³ a 72 ptes i la resta a 195 ptes), les persones de consum baix (de 3 a 21 m³ al trimestre), surten lleugerament perjudicades. D'aquí que hi hagi la prolongació durant dos anys dels tres blocs, per aquests casos. Així, es passa a dos blocs tal com es demanava per les associacions veïnals, mante-

nint els tres actuals durant dos anys, aplicant-se el més beneficiós segons la mitjana de consum.

Cal afegir que a més d'aquestes propostes analitzades, pel que respecta a les associacions de veïns de Barcelona, encara hi ha pendent el tema del clavegueram.

En definitiva, dels resultats de l'assemblea se'n poden desprendre diferents valoracions; per una banda, en quant als endarreriments, valorem positivament l'acceptació dels acords, malgrat que no haurem de començar a pagar fins que no quedin establerts els criteris d'ajut per les persones de rendes baixes. Per altra banda i pel que respecta al tamgrem, creiem que és un tema amb el qual cal un debat més profund ja que una decisió d'aquesta importància hauria de tenir com a mínim el recolzament de 2/3 parts de l'assemblea.

Possiblement hi ha un cert cansament en aquesta companyia, que dura ja més de deu anys. Però això no ha de ser motiu per acabar a qualsevol preu. Hem aconseguit grans victòries i hem de sortir amb dignitat. L'amenaça de l'EMMA d'embaragar el deute si no paguem la tamgrem el 2002 és inacceptable. Com també ho és, la indiferència en què l'Ajuntament de Barcelona tractar el tema del clavegueram. Per tot això, almenys a Barcelona, hem de dir que la lluita de l'aigua no s'ha acabat.

JOSEP MARÍ
Fins al moment no hi ha cap garantia que la taxa de tractament dels residus (tamgrem), contempli les nostres propostes mediambientalistes.

Salvem la Bodega Bohemia

Una fons amaga l'amenaça d'enderroc

Més de mil ciutadans han firmat el manifest "Conserveu el Carrer Antic, comercis i veïns i ocosu a la demolició per l'incalor de l'edifici de l'antiga Bodega Bohemia. Entre els signants hi trobem artistes com Angel Pavlovskis, Carles Flavià, Enric Majó, Javier Gurruchaga, Joel Joan. També hi signen restauradors com Christian Escobedo, de la Pastisseria Escobedo, Juanito, del Bar Pincho a la Boqueria, o Lucilla, del Bar Ravall. Destaquem també entre d'altres signants Alfred Reixach (periodista), Joan Estrada (autor artístic) i Marta Tatjer (empresària).

La Favb s'adhereix al present document, que reproduïm a continuació:
"L'Institut Català del Sòl (INCASOL), té previst enderrocar en breus setmanes els edificis situats a pocs metres del Palau Güell, al carrer Nou de la Rambla 11 i 13 (Casa Lebrat-1804) i Lancaster 2 (antiga Bodega Bohemia). Aquest organisme ha decidit construir-hi

habitatges de baix pressupost destruïnt totalment aquets símbols de l'art i la cultura del segle XIX del Centre Històric de Barcelona.

En aquest sentit, considerem que caldrà revisar el projecte per tal d'evitar la destrucció d'aquestes joies arquitectòniques i preservar el conjunt arquitectònic del Carrer Nou de la Rambla, artístic i carner principal del segle XIX i principis del XX, demanant-ne la declaració de Bé Cultural d'Interès Local i d'aquesta manera aconseguir conservar les façanes de tant emblemàtics llocs, i garantir la continuïtat de la Bodega Bohèmia.

Els ciutadans sotsignants restem oberts al diàleg amb les institucions públiques i els organismes pertinents per tal de seguir endavant amb la construcció d'aquests vivendes per els joves, però sense fer malbé el nostre Centre Històric. Barcelona, 8 de novembre del 2001"

Cooperatives veïnals d'habitatge

REDACCIÓ

El 18 d'octubre de 2001 es va signar el segon conveni de col·laboració entre la Favb i l'Ajuntament de Barcelona, per construir habitatges protegits en règim cooperatiu. Per part de l'Ajuntament van signar Ferran Julián i Gonzalez, Regidor President de Política de Sòl i Habitatge i M. Camino Suarez Garcia, Secretària delegada de l'Institut Municipal d'Urbanisme. Per part de les cooperatives veïnals Josep Miró i Gilabert en nom representació de Porfont, Daniel Roca i Perales en nom de Habitat 2000, Josep Garcia i Diaz en nom de El Teu Barri, i Manuel Andreu i Tarragó en nom de la Favb.

En aquest conveni l'Ajuntament vent a les cooperatives veïnals dos finques de la seva propietat pel valor de 60.000 ptes el m². Una finca està ubicada a la Ronda Sant Martí (2165 m² de sostre) i l'altre està a la Unió d'Actuació nº 10 del Pen Diagonal Poblenou (5274 m² de sostre).

L'aposta del moviment veïnal per construir habitatges protegits en règim cooperatiu, és encara molt tímida. En aquests moments s'estan duent a terme tres actuacions. La del carrer Obradors, la del carrer Urú i la de la Barceloneta. La Favb donem suport a aquestes iniciatives encara que els beneficiaris de les promocions són les tres cooperatives i els seus associats.

**Barri
a barri**

L'ampliació del primer cinturó amenaça el Guinardó

La tranquil·litat i la fesomia d'aquest barri es veuen intimidades a causa d'un vell projecte urbanístic

GERARD MELGAR RODRIGUEZ

Si el futbol ocupava majoritàriament les converses dels parroquians del Bar Luna, al carrer Teodor Llorente, d'un temps ençà, un altre tema ha passat a encapçaljar aquesta hipotètica classificació. La imminent posada en marxa de les obres d'ampliació del Primer Cinturó de Ronda al cor del Guinardó trabsalirà la vida de molts veïns.

L'aprovació del Pla General Metropolità de 1976, una part del barri es troba afectada per l'obertura del citat vial, que aniria des de la ronda del Guinardó fins al passeig de Maragall.

L'any 1995 es va aprovar una modificació del PGM que reduïa l'amplària de 50 a 20 metres. Tot i així, els habitants del Guinardó refusaven el projecte, ja que no el creien necessari. Un ciutadà afectat pel pla va recórrer al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i en sortí vencedor. L'any passat, l'Ajuntament va tornar a realitzar una modificació que, igualment, els veïns seguïen rebutjant.

Lluita infructuosa

"Escac i mat", en poca estona, la partida ha tingut una resolució contundent. Una de les habitacions del local de l'Associació de Veïns i Veïnes Joan Maragall del Guinardó treu de seu al club d'escac del barri. Als prestatges, nombrosos trofeus llueïxen el seu or, plata o bronze. Mentrestant, a la sala comunitat, els peons del moviment veïnà parlen sobre l'última hora del conflicte. Durant anys, no han cessat de moure fitxa en aquest assumpte, però arribada la resignació sembla ja irremediable.

"Es molt greu que algunes persones hagin viscut tots aquests anys amb la incertesa provocada

Ronda del Guinardó, prop del Parc de les Àlgües

JORDI TARRÉS

per una afectació sobre la seva residència o el seu local de treball", es lamenta Pep Ferré, president de l'entitat.

Des que es va constituir, l'Associació ha mostrat una alta animadversió envers el traçat del Primer Cinturó de Ronda i les posteriors revisions del Pla Comarcal, i més ara, quan la política municipal opta per afavorir les àrees de vianants' apunta Ferré. "Obrir un carrer enmig de zones habitades només es pot justificar

per raons de greus necessitats, i aquest no és el nostre cas. Per anar a la Sagrera des del nostre barri hi ha altres opcions. A més, la ronda del Guinardó i els túnels de la Rovira ja donen prou sortida al Cinturó", afegeix.

L'Associació de Veïns i Veïnes, entre les seves al·legacions, ha proposat una remodelació de l'illa del Mercat del Guinardó per tal de millorar les entrades d'aquest recinte. Una de les modificacions seria fer de Teodor Llorente un

passeig pels vianants; és a dir, tot el contrari del que amb tota seguretat esdevindrà, ja que és un dels carrers afectats.

Una zona amb autonomia

Ni el Marçal ni l'Oleguer no han tingut sort. El campionat de petanca que se celebra al Parc de les Àlgües se'ls port complicar per dues males jugades. Després de la deserta enfllen camí cap a la reunió de l'Associació de Veïns del Baix Guinardó.

Coses que avui són tan quotidianes per a ells, com la petanca i els passeigs pel parc, haurien estat impensables fa uns dècades, quan aquest espai era propietat de la Societat d'Àlgües de Barcelona. Arrel de les reivindicacions populars (s'hi van arribar a recollir deu mil firmes), les negociacions entre l'Ajuntament i la Companyia d'Àlgües conclouirien amb la permuta del parc per un solar municipal a l'avinguda Llàcia. D'aquesta manera, el Parc de les Àlgües quedà obert al públic al maig de 1978.

El Baix Guinardó, als voltants de la plaça d'Alfons el Savi, configura un sector amb personalitat pròpia dins el Guinardó. Aquesta zona ha sofert una progressiva transformació a causa de les noves construccions que han substituït les torretes i els hortets. De fet, tot i que encara queden alguns petits passatges i racons que recorden èpoques preterites, bona part del Baix Guinardó presenta una configuració d'examples.

L'any 1969, quan es va portar a terme el I Cinturó de Ronda, un dels veïns i malmetre la plaça d'Alfons X a escassos metres dels habitatges. En arribar la democràcia, els veïns eren partidaris de fer-lo desaparèixer, però l'Ajuntament va optar per anderrocar solament un dels dos. El 25 de març de 1985 es va donar el primer cop de pic per eliminar-lo. Avui, setze anys més tard, s'ha resolt fer el mateix amb l'altre. "Per fi, després de molts mòmics malgastats, arriba la lògica i l'acudisme, com jo li dic, s'enderrocarà", ironitza Albert González, president de l'entitat veïnal.

Un dels problemes que més maldecaps està portant, darrerament, a aquesta associació és el de les antenes de telefonia mòbil. Abans de l'estiu, els veïns del Baix Guinardó i Gràcia van presentar cinc mil signatures que exigien a l'Ajuntament i a la Generalitat una moratòria total en la instal·lació d'aquests aparells. Ara, sembla ser que el consistori no atorgarà cap més llúcia fins que alguna llei ho reguli.

Els massos i els hortets

Els orígens del Guinardó es troben als antics municipis de Sant Martí de Provençals i Horta. Fins a les darreres del segle passat, la zona estigué ocupada per camps de conreu, panderres (el sector actual de Can Baró), pasturages i massos. Un d'aquests, el Mas Guinardó, donaria nom al barri amb posterioritat.

La urbanització de les terres del Mas Guinardó i el Mas Viladomat nuncià el 1896, i fou l'inici d'un nou èxit. Els dos massos eren propietat de Salvador Riera, qui paró: i les primeres terres del futur barri, tot i que a abans s'hi havien aixecat torres d'estiu i l'ermes disperses.

A la dècada dels trenta, la zona ja era habitada per moltes famílies de classe mitjana (la caseta i l'hortet), i fins a la dels cinquanta, continuà essent un parc de pàgesos, menestrats, grangers, estuïjants i rendistes.

Especulació

La situació privilegiada del Guinardó el convertí en objectiu preferent d'edificació i, en conseqüència, la febre de la construcció canvià del veïnatge a la fesomia del barri. El ritme d'edificació a partir dels anys seixanta, amb blocs de pisos que han densificat moltíssim el sector, ha deixat poca espai verd. La vida associativa del barri ha estat sempre molt intensa. Només cal mencionar entitats com l'Ateneu Català del Guinardó, els Joves Amics del Guinardó o la Cooperativa Cultural Rocaguinard. Amés, al Guinardó hi ha viscut gent d'una certa popularitat, com el líder anarquista Federico Urales (Joan Montsabu), el número 37 del carrer Escornalbou.

Presència okupa

El Guinardó és un dels indrets de Barcelona a on el moviment okupa es troba més assentat i acceptat. Fa uns vuit anys, la creació del Casal Okupat Autogestionat del Guinardó propicià l'emergiment d'aquest col·lectiu al barri. D'ençà són nombroses les cases ocupades. "Moltes associacions o grups musicals que no disposen ni de locals ni de subvencions han pogut desenvolupar les seves activitats aquí", explica un dels habitants del Casal mentre alina una guitarra.

Com la majoria dels veïns, ells també s'oposen al carrer Gran, nom que li dona la propaganda municipal a la nova via. De fet, cases com Los Jares, La Gatada, La Petrasca i La Vengencia seran part del paisatge que s'enderroqui. Pintades, manifestacions i tallis de circulació a la ronda del Guinardó han estat, fins al moment, les formes com han expressat el seu rebuig al projecte. Emperò, de ben segur, les accions no conclouran aquí.

Plaça de les Nines

JORDI TARRÉS

Generalitat de Catalunya
Departament de Política Territorial
i Obres Públiques

La gestió de l'habitatge social

Adigsa va iniciar la seva tasca fa més de quinze anys, amb el traspàs de 60.000 habitatges construïts per l'Estat fins el 1980 i distribuïts en 201 promocions a diferents barris d'arreu de Catalunya.

En aquest període de quinze anys, Adigsa ha invertit prop de 75.000 milions de pessetes en obres de **rehabilitació d'habitatges**, acabament de les **urbanitzacions** i reparacions estructurals, i en manteniment corrector i preventiu dels edificis.

La gestió d'Adigsa en l'àmbit de l'**administració del patrimoni d'habitatge públic**, es centra en la normalització jurídica i econòmica dels habitatges, l'amortització i escripturació dels habitatges transferits, la contractació, escripturació i lliurament de les noves promocions, la regularització tributària dels habitatges, la cessió de les urbanitzacions als Ajuntaments i totes les actuacions pròpies de l'administració de finques en relació als titulars dels habitatges i a les comunitats de veïns.

Adigsa Barcelona
C. de la Diputació, 92
08015 Barcelona

Tel. 932 28 72 00
Fax 932 28 71 01

Adigsa Girona
C. de la Rutlla, 112-114
17003 Girona

Tel. 972 41 69 80
Fax 972 22 72 70

Adigsa Tarragona
C. de Gasòmetre, 22, entresòl 1a
43001 Tarragona

Tel. 977 24 70 36
Fax 977 24 42 63

Adigsa Lleida
Plaça d'Espanya, 3, entresòl
25002 Lleida

Tel. 973 28 94 66
Fax 973 28 19 33

Poca presència veïnal a Internet

Prop d'una vintena de moviments i associacions veïnals penjen les seves pàgines a la Xarxa, però calen ajudes de l'Administració per crear una veritable xarxa veïnal

CARLES VALLS

Tot i que un de cada tres barcelonins usa Internet, xifra més alta que la mitjana europea, la presència d'Internet de les associacions i moviments veïnals no està a l'alçada. Cal dir, però, que hi ha webs veïnals com les de la Favb, Cave, Confavc i d'algunes plataformes i moviments amb continguts actualitzats i molt útils.

Gairebé una vintena d'adreces d'Internet formen l'embrió de la xarxa veïnal que espera en un futur rebre suport de l'Administració per convertir Barcelona en una ciutat interconnectada per les entitats i els ciutadans.

Segons dades de la Favb, només una minoria d'associacions veïnals federades disposen d'accés a Internet i, per altre part, no se supera la mitja dotzena de webs que tenen la seva pròpia web.

L'alt cost d'inversió que suposa la plena informatització de gairebé un centenar d'associacions veïnals i les poques ajudes de l'Ajuntament i la Generalitat dificulten l'accés a les noves tecnologies de bona part del col·lectiu veïnal.

L'Ajuntament de Barcelona, que té en mans un ambiciós projecte per convertir el barri de Poblenou, en el Districte tecnològic 22@, no

ha tingut en compte un pla per dotar a les entitats veïnals d'ajudes per tenir una xarxa urbana a Internet. Per Manel Andreu, president de la Favb, des de l'Ajuntament "no s'ha fet una oferta general, amb ordinadors nous per aquestes associacions". Andreu assenyalava també la importància "de fer un curs de formació d'Internet" per posar a l'abast les utilitats d'aquest nou mitjà tecnològic.

Tornant a les dades d'ús d'Internet, segons l'informe de la Secretària per la Societat de la Informació, el 33% dels barcelonins majors de 15 anys es connecta setmanalment, mentre que la mitjana europea se situa en el 31,1%. Aquest índex és superior a la població catalana, que és d'un 29,9%, mentre que la mitjana espanyola és molt per sota amb un 22,5%.

Barcelona també encapçalava l'accés a Internet des de les cases particulars, ja que un 29,9 % es connecta a la xarxa des del seu domicili, mentre que la mitjana europea és de 26,4 %.

A nivell veïnal, destaquen les webs oficials de la Favb, Confavc, o l'acabada d'estrenar de la Cave. També hi ha un ventall de pàgines webs de plataformes i moviments veïnals, on destaquem les

La revista La Veu del Carrer es pot consultar a la web de la Favb

DANI CODINA

que analitzen críticament el Pla 22@ de Barcelona, o la de la Plataforma ciutadana opositora al projecte Barça 2000. També n'hi ha en contra del túnel d'Horta o

de protesta sobre el trasllat dels Encants.

La pàgina web, pel seu fàcil accés a tothom, i la seva capacitat d'actualització immediata i de

comunicació directa a través del correu electrònic és una eina cada vegada més utilitzada per moviments veïnals per exposar les seves reivindicacions.

WEBS VEÏNALS

Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona (FAVB)
<http://www.favb.com>

Pàgina oficial de la FAVB. Ofereix un llistat de les associacions de veïns de Barcelona, els seus comunicats i enllaços a webs veïnals. La pàgina conté informació de les delimitacions territorials dels barris amb fitxes socioeconòmiques i de població.

Confederació d'Associacions de Veïns de Catalunya (CONFAVC)
<http://www.confavc.org/>

Portal oficial de la CONFAVC. Inclou en la web l'informatiu "Veïns", una agenda d'actes i activitats i una secció dedicada al Centre d'Estudis i Recursos Veïnals.

Confederación de Asociaciones de Vecinos, Consumidores y Usuarios de España (CAVE)
<http://www.asociacionesdevecinos.org>

Llmpant portal oficial de la CAVE. Proporciona informació sobre companyies, notícies i actes propis o d'interès veïnal. Destaca el seu llistat d'enllaços a associacions veïnals espanyoles.

Asociación Coordinadora Popular Carmel-Telxonera
<http://members.tripod.com/~bitiles/cop/cop.htm>

Proporciona un llistat d'actes culturals, esports (especialment de bàl·lols) i lúdics que organitza l'entitat i el calendari de les seves activitats.

Asociación de Veïns del Barri de Navas
<http://www.terra.es/personal/ajr0001/>

Ofereix un recull d'una vintena d'activitats, organitzades als seus locals, com balls, tallers de pintura, manuals, per a joves i grans. Compta amb una secció de projectes i campanyes en marxa i de notícies del barri.

Asociación de Veïns del Barri d'Horta
<http://www.horta.go.to>

Pàgina molt ben dissenyada que ofereix temes d'urbanisme, sanitat, transport, discapacitats i estudis sobre la viabilitat de construir o no el túnel d'Horta.

Asociación de Veïns del Casc Antic de Barcelona
<http://www.genat.cat/entitats/avcasc.htm>

Es tracta de la informació d'una fitxa del Departament de

Bienestar Social de la Generalitat. Inclou les dades generals de l'associació i les seves finalitats, com les de millora del barri, l'impuls de la cultura popular i tradicional i l'assessorament jurídic als veïns.

Asociación de Veïns Zona Sud de Sant Andreu
<http://www.bcnnet.upc.es/zsata/>

Recull informació sobre l'associació i diferents seccions sobre la campanya de l'aigua, l'estació de l'AVE, i temes d'urbanisme, transport, sanitat i la reivindicació de les 35 hores.

Asociación de Veïns i Veïnes del parc de la Vall d'Hebron
<http://usuarios.tripod.es/AVVPVH/>

La pàgina exposa el manifest de la Coordinadora d'Associacions de Veïns del districte d'Horta-Guinardó en contra del túnel d'Horta i la ubicació dels Encants propisada per l'Ajuntament.

Asociación de Veïns "Sagrada Família"
<http://www.genat.cat/entitats/avsfamili/>

Fixa informativa sobre les dades generals i les finalitats de l'associació. D'aquestes destaquen les de caràcter reivindicatiu, d'ajuda veïnal i les de tipus sociocultural i lúdic.

Plataforma Cívica i Veïnal de la Font d'en Fargas i Turó de la Rovira
<http://www.terra.es/personal/fontfarg/>

Pàgina del col·lectiu de veïns del districte d'Horta-Guinardó.

Aquesta plataforma demana una requalificació urbanística de diferents carrers afectats pel projecte municipal.

Pla Comunitari i Trinitat Nova
<http://www.panges.org/trinitatnova/index1.htm>

Conté les línies d'un pla de desenvolupament social i comunitari de Trinitat Nova a través d'un projecte educatiu.

Pla 22@ BCN
<http://www.terra.es/personal/pla22bcn>

Anàlisi de forma crítica el projecte del districte tecnològic del Poblenou. Recull qüestions, suggeriments dels veïns i entitats del barri.

Plataforma Ciutadana Opositora al Projecte Barça 2000
<http://usuarios.tripod.es/h2000no>

Pàgina en contra del Projecte Barça 2000, considerat com una gran operació comercial privada. Es pot llegir el manifest i disposar d'una hemeroteca, de les al·legacions i d'una cronologia de la mobilització veïnal.

Graciànet.org
<http://www.graciànet.org>

Web de la Vila de Gràcia, amb una agenda cultural, notícies, enllaços i passejades virtuals.

Graciaweb.com
<http://graciaweb.com/porta/inici.htm>

Portal que ofereix com a destacable el diari "L'Independent de Gràcia", amb format PDF, una guia d'espectacles i de lleure, notícies i esports.

Noubarri.net
<http://www.noubarri.net>

Portal molt complet sobre Nou Barris. Oferix informació d'associacions de veïns i el districte, recorreguts pel barri. Destaca de seccions dedicades al comerç, a la cultura, a les dones, als esports, a la sanitat, a la solidaritat, entre d'altres.

Ravalnet.org
<http://www.ravalnet.org>

Directorí d'enllaços d'associacions, centres educatius del Raval. Disposa d'una ràdio per Internet pel barri, "Radialnet", i té una secció dedicada als joves surmatel del Raval.

La Sagrera.com
<http://www.lasagrera.com>

Web amb la història, una agenda, les entitats i notícies del barri

El Santuari de Sant Josep en perill

GRÀCIA
VANESSA PEDROGA/LIA FARRAN

L'any 1976 l'Ajuntament de Barcelona va aprovar un projecte urbanístic per unir els carrers Maignón i Mare de Déu de la Salut al districte de Gràcia.

25 anys després, el mes de maig d'aquest any el Consistori va avisar als veïns de la zona que havia decidit recuperar el projecte i iniciar les obres. Abans d'aquesta notificació oficial, l'enderroc d'un edifici aïllat per l'Ajuntament va posar en guàrdia als residents del barri de la Salut.

L'objectiu de la reforma urbanística és crear una via ràpida alternativa que descongestioni el trànsit a la Travessera de Dalt, però el barri s'ha organitzat en el Col·lectiu carrer Maignón/mare de Déu de la Salut per oposar-se frontalment al projecte. Segons explica la portaveu d'aquest col·lectiu, Montserrat Serra, la unió dels dos carrers implica l'eixamplament del carrer Maignón i això suposaria l'enderroc de part dels seus habitatges, l'augment de la contaminació acústica i ambiental d'un barri que es caracteritzava per la tranquil·litat. Montserrat Serra veu la reforma urbanística com una actuació més de l'Ajuntament "en el

seu afany per prioritzar els cotxes per davant de les persones en una ciutat on d'astí ja en sobra" i considera que les institucions municipals "haurien de tenir més en compte les necessitats ciutadanes i això no és la amb l'asfalt, paper i plànols sinó calçanti-se unes espartereries i passejant-se per la ciutat".

L'enllaç dels carrers Maignón i Mare de Déu de la Salut destruirà una zona verda

D'altra banda, les monges del Santuari de Sant Josep de la Muntanya també se sumen a la queixa ja que el nou tram de carrer crearia els terrenys del jardí del Santuari. Sant Josep de la Muntanya és un Centre Col·laborador residencial d'atenció al menor on hi viuen setanta nens entre tres i divuit anys. El projecte no només alteraria la qualitat de vida d'aquests nens sinó que també implicaria la destrucció del jardí, una de les poques zones verdes del districte, on hi ha arbres centenaris.

El Santuari de Sant Josep, conegut com "el pulmó de Gràcia"

DANI CODINA

Per aquests motius el Col·lectiu carrer Maignón/Mare de Déu de la Salut demana la revisió d'un projecte que consideren innecessari i antiquat i la seva adequació a les necessitats actuals del barri. Per aconseguir-ho han dut a terme diverses iniciatives i s'han posat en con-

tacte amb el regidor del districte de Gràcia, Ferran Mascarell, la proposta que els ha donat Mascarell ha estat assegurar la paralització de les obres durant dos anys. Tal i com explica la Mare Superiora del Santuari, Mre Carmen Moreno el que demanen és "que això estigui

per escrit oficialment per evitar malentesos en un possible canvi de mandat d'aquí a dos anys".

Mentre no es resol la situació les pancartes reivindicatives segueixen a la majoria dels balcons de la zona tot i que als poders municipals no els agrada.

RECTIFICACIÓ

Enreferència l'article 'Lainsostenible càrregadel Fòrum' (La Veu del Carrer n° 69, publicat el setembre 2001).

En aquest article apareixen unes declaracions meves que m'agradaria matisar, ja que trobo que només recullen parcialment la meua opinió i poden donar lloc a una incorrecta interpretació de la mateixa. Aclarir en primer lloc que les declaracions van ser fetes en nom de Depana, i no pas de Barnaml, entitat que és dedicada exclusivament a la promoció d'energia solar i de la qual no en soc portaveu.

És cert que la construcció de la planta fotovoltaica és una actuació positiva. M'agradaria però, que quedés clar que l'observació de que aquesta constitueix "una aportació purament testimonial" insignificant davant de la construcció de les centrals tèrmiques al mateix indret pertany a les meves declaracions, punt que no queda prou clar en la redacció de l'article on només se m'atribueix l'opinió més favorable. Som especialment crítica amb la construcció de noves centrals tèrmiques sense optar per un model energètic alternatiu tal com es pot veure, per exemple, a l'article que jo mateix vaig publicar a *La Veu del Carrer* n° 67 (abril-maig 2001) titulat *Barcelona, una ciutat d'alt voltatge*.

Però sobretot voldria matisar les declaracions sobre l'aprofitament energètic de la incineradora. Cal tenir en compte que se'ns va demanar una valoració sobre els canvis a realitzar amb motiu del Fòrum 2004, és a dir, la implantació d'un sistema d'aprofitament energètic i no pas la nostra opinió sobre la incineradora en si. Si veïem una incineradora com a fluxe d'energies, sempre és preferible aprofitar la calor que es produeix en comptes d'abocar-la al mar. Això és molt diferent a dir que considerem la incineració un bon sistema de tractament dels residus, com seria expressar el text. Neus Royo al mateix article fa unes declaracions en sentit correcte.

En cap cas, i sobre això no en tenim cap dubte, es pot justificar la incineració pel fet que té un cert aprofitament energètic (argument molt vegades utilitzat vilment per l'administració), ni podem parlar de la crema de residus com a energia renovable. Considero que la cita "a les centrals tèrmiques s'està cremant gasoli molt més costós que els residus (...)" no reflecteix en cap cas la meua opinió i és de redacció especialment desafortunada. Tots sabem que la incineració no només no elimina el problema dels residus (canvien residus per contaminació, diòxides, dioxines, cendres i esbròies perilloses) sinó que l'agreua i perpetua, ja que la falsa impressió que els residus "desapareixen" provoca un increment de la producció de residus i perjudica greument la recollida selectiva.

Lamentem profundament que a l'equip de redacció de *La Veu del Carrer* li hagi passat per alt la publicació d'un text redactat de forma tan evidentment desafortunada, cosa que no fa més que afegir-nos a tots plegats.

Alfons López Carrete, Depana

RECICLA
ET SORPRENDRÀ VEURE COM CANVIEN LES COSES

Si reciclem, podem fer coses que ni te les imagines. Com convertir un diari en un llibre, una ampolla de vidre en un pomó o una llauana de retenció en unes torçes. Perquè, si reciclem, recuperem tonnes de materials que podem transformar en nous productes. Ho podem fer laborant a canviar les coses disposant el paper i el cartó al contenidor blau de recollida selectiva; el vidre, al contenidor verd, i els envasos de plàstic, els de metall i els tetrabrics, al contenidor groc.

I no només això. Perquè, si reciclem, estalviem energia i recursos naturals i, entre tots, cuidem l'entorn i millorem el medi ambient. Ja ho veus, reciclar és molt més del que t'imagines. Col·labora-hi!

A Barcelona, fem-ho junts. Fem-ho bé.

Ajuntament de Barcelona
FEM-HO B
BC Neta!

Breus de barri

GRÀCIA

Adià a 'El Borinot'
Després de les vacances d'estiu **El Borinot** ha deixat de publicar-se. És un diari mensual de Vilacoba, el Coll, La Salut i Gràcia que ja havia publicat dos números. En tots els havia deixat constància de la seva vocació de ser premsa de barri. Cercaven les notícies, les treballaven, donaven la veu als veïns i també prioritzat als moviments socials, avui criminalitzats. Publicacions com **El Borinot** són més que necessàries en aquests moments. Els joves que feïenaven van tirar la tovallola, perquè no han comptat amb el mínim recolzament. Volem ser optimites: Fins després!

CIUTAT VELLA

L'Ajuntament és veure el patrimoni
L'empresa municipal Foment de Ciutat Vella va treure a subhasta tres finques del municipi que pretén vendre. Es tracta de dos edificis situats al carrer Lleona i Nou de la Rambla i d'un solar edificable situat al Nou de la Rambla. El valor de sortida és de 600 milions. Si a aquesta quantitat li afegim la subhasta de propietats municipals en altres districtes i de les Cotxeres de Prim, tenim que l'Ajuntament ingressarà 7.000 milions i, a canvi, podrà espai que podien haver-se dedicat a construir habitatges socials o equipaments.

EL PARC

Altres propostes pel Encants
El tractat dels Encants a les cotxeres de Sant Genís no ha estat ben rebuda per riups. Han estat moltes les accions de protesta. La regidora Maravalls vola a declarar una dia més a la premsa que "existeixen diverses ubicacions alternatives". Els veïns i els venedors estan a l'expectativa.

POBLENOU

El 22è als tribunals
El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha admès una sèrie de recursos presentats per famílies i industrials afectats. Un dels signants és l'edifactor S.L. que ha invertit 2.000 milions en la modernització tecnològica, que compta amb una plantilla de 123 treballadors. Si els obliguen a tancar, els llocs de treball estan en perill de desaparèixer. S'han presentat ja 49 recursos.

TURÓ DE LA PEIRA

Aluminois per immigrants
Per desconexió o per engany nombrosos immigrants compren o lloguen pisos amb aluminois. L'estafa pot ser més gran l'any 2002, ja que la Generalitat pretén finalitzar les ajudes per a pisos amb malalties estructurals. A partir d'aquell moment, les despeses corren a càrrec dels propietaris al 100%. El districte calcula que uns 600 pisos han estat venuts a immigrants. Davant la falta de mitjans econòmics dels compradors, el subarrendament de les habitacions és una font d'ingressos per poder complir amb les obligacions de pagament. S'ha pogut comprovar que en alguns habitatges hi ha fins a catorze persones empadronades, agrupant els perills derivats de l'aluminois.

Neix 'Nou Barris Acull'

REDACCIÓ

Cada vegada són més els immigrants que arriben als nostres barris per buscar treball, fer-se un ocupat propi i establir noves relacions. La realitat quotidiana està canviant veloçment i és cada dia més diversa i complexa. Davant d'aquesta situació, diferents persones, associacions i col·lectius, entre elles la Coordinadora d'Associacions de Veïns de Nou Barris, han decidit formar una xarxa de suport per a acollir els nous veïns i veïnes.

En una primera reflexió feta pública manifestem: "És responsabilitat nostra, a cada un dels nostres àmbits o associacions afavorir el diàleg encaminat al coneixement mutu, de les diferents realitats socials. Volem una convivència pluralista de respecte envers l'ameaçada de la discriminació, el racisme, la violència i l'exclusió social. La nostra llarga experiència de convivència en aquests barris ens ha permès enriquir-nos i enriquir la cultura catalana amb l'aportació d'altres cultures d'origen (andalusà, galleg, extremeny, aragonès, etc.). En els nostres barris ens sorpren un accent extremeny, una conversació en galleg o un gazpacho andalús. D'ara endavant serà habitual escoltar veïns amb accent estorotà, colombià, aragones i tastar cusines i tortilles. Segurament a partir d'aquí anys serem personalment més rics i riques".

En una assemblea celebrada el

EL PERIÒDIC
Jamal, apadrinat per les entitats

passat mes uns quaranta persones van aprovar els objectius del col·lectiu:
-Recollir informació de la situació de les persones que arriben
-Ser pont entre els immigrants, les entitats, els diferents recursos i els veïns i veïnes.
-Crear un espai de reflexió sobre aquesta temàtica
-Potenciar activitats per treballar necessitats socials
-Realitzar accions de reivindicació i denúncia.

En deu mesos que fa que es va crear està funcionant un punt d'informació i assessorament jurídic al Casal del Barri de Prosperitat. S'ha començat a incorporar en els programes de la Festa Major elements i actuacions d'altres cultures. Aquest any s'estan realitzant dos

cursets en castellà de tres hores setmanals, com a introducció a les escoles d'adults.

En el terreny de la denúncia s'ha apadrinat al menor magrebí Jamal Ati Alali. Ahr va ser desemparat per la Generalitat que va incomplir les lleis, i avui és il·legal per culpa de la Llei d'Estrangeria. El Casal del Barri de Prosperitat va donar suport a aquest jove però com s'ha incorporat a Nou Barris com a nou veï amb tots els seus drets socials i polítics. Al mateix temps es va presentar denúncia davant el Fiscal General de Catalunya i els mitjans de comunicació.

Una altra acció de denúncia s'ha portat a terme contra una gestoria per haver estat tres-centes mil pessetes a un matrimoni equatorià proment-los la compra d'un pis. Una comissió de "Nou Barris Acull" va emprar al gestor a signar-los un contracte de lloguer legal. Si al pròxim termini d'un mes no es realitza el mateix es portaran a termes accions de denúncia.

Nou Barris Acull no només ha estat reconeguda pel Districte sinó que compta amb una primera subvenció que li permet començar a treballar. Pel curs 2001-2002 estan en marxa dos nous punts d'informació a Nou Barris. Una experiència que CARRER ha cregut important donar a conèixer, doncs creiem que pot ser positiva en els nostres barris, en els nostres districtes.

Espai ocupat

Ovidi Montllor (15/10/01)
Es va portar a terme el desallotjament de l'edifici ocupat al carrer Maria núm. 5. Allà funcionava el Casal Popular de Gràcia Ovidi Montllor. Per la nit es va organitzar una manifestació.

Puig Antich (16/10/01)
Aquest Centre Social, situat al carrer Glorieta (okupat des de fa 2 anys, va ser desallotjat per sorpresa després que la quinzena de persones que eren a dins. A l'exterior es van concentrar un centenar d'estudiants de la Facultat de Treball Social, que van aturar les classes per protestar pel desallotjament.

Can Tietlla (17/10/01)
Desallotjament de la popular casa, al carrer Astúries núm. 40. La policia van entrar i van detenir al terra a disset joves. Feia 4 anys que s'havia okupat, moltu pel que 300 van concentrar-se a l'exterior contra el desallotjament. El Periòdic substitua la notícia: "Els insults i la falta de respecte als detinguts van marcar el desallotjament, van instaurar els joves com a "panda de marionetes".

Notifiquen l'ordre de desallotjament del Centre Social El Palomar

El jutjat de primera instància núm. 41 de Barcelona va notificar la cinquena setmana un auto en contra de l'Assemblea del Palomar on s'ordenava el desallotjament de l'edifici pel proper 7 de gener amb la intervenció policial. El centre social El Palomar es troba al carrer Gran de Sant Andreu i es va okupar el 6 d'abril de l'any 1997. L'edifici és propietat de l'Ajuntament de Barcelona, impulsor de la denúncia contra el centre social, per tal de vendre el solar de titularitat pública a una immobiliària privada. Des de l'Assemblea del Palomar ja s'anuncia una intensa campanya de protestes amb moltes activitats a les festes majors, el proper desembre.

Desallotjament a Can Tietlla

El tramvia contra la Diagonal

LEONARD RAMÍREZ

La Diagonal, prevista en el Pla Cerdà, és juntament amb la Gran Via una de les avingudes més llargues i equilibrades de Barcelona, des d'Espagunya fins al mar de tenir uns 12 km.

En passejant a banda i banda de la plaça central, ofereix una esplèndida perspectiva. Ara, gràcies al tramvia, tot això s'ha acabat. El passeig lateral entre Espagunya i la plaça Francesc Macià ja no serà pel viants, que en són expulsats pel tal que s'hi passegi el tramvia de disseny. La funció del passeig com a espai pacífic, relaxant amb el seu arbrat, ha quedat brutalment eliminada per obrir pas als nous combis ferroviaris, les postes i a les catenelles. Cal assenyalar que, a més dels autobusos s'han arrencat més de 500 exemplars de palmeres, pins i alzines per a més glòria del tramvia.

Diu l'arquitecte Oriol Bohigas: "No se quien tuia la idea de replanificació del tramvia en Barcelona a los 50 anys de su fundación. Fue una pésima idea. Un paso atrás en la especialización de las funciones de los distintos niveles de circulación".

Però, del que potser no s'ha donat compte el Sr. Oriol Bohigas és que després d'escoltar tants i tants sermons dels promotors i de les administracions que estàn tan sobre l'interès de disminuir el trànsit i de les agendes, especialment colxes amb companyies com el dia sense cotxes, el cert és que el tramvia no treu ni un mil·límetre de calçada al cotxe. Per a més vergonya de les agendes autoritats, el tramvia de la Diagonal passa per damunt del passeig per a viants, obligant-ho a les vores, deixant el cotxe per a que amb total impunitat ocupi l'espai. Ens preguntem si aquesta és la política que tant ens preduquen per una ciutat sostenible, i per la reducció de la contaminació produïda pels motors d'explosió.

Senyors! Han destrossat la Diagonal com a passeig, han acabat amb 500 exemplars d'arbres, han expulsat els viants dels seu espai al llarg de molts quilòmetres, han incrementat el caos circulatori com ho demostra el túnel proposat pel carrer Numançia i, malgrat haver caducats els terminis d'exposició pública, estan variant els recorreguts per Cardenal Reig a Avinguda de Xile i de Martí Franqués a Gregorio Marañón. S'ha vist mai una política tan transparent més erràtica i més mal dissenyada?

Els demanem que deixin el tramvia a les portes de Barcelona, on ja existien els seus carrers i autobusos, i no captulin davant les grans companyies cedint-los-hi el passeig de Barcelona que són per ús i el goig dels barcelonins, especialment infants i vells, el lloc on poden gaudir de sol i l'ombra d'una bona ombra a l'estiu.

Si tiren endavant, que el tramvia els persegueixi tant com els barcelonins que anem a peu i hi veiem desaparèixer el nostre lloc de repòs i descans.

Una campanya demana 35.000 milions per habitatge

REDACCIÓ

Les entitats Justícia i Pau, la Federació Catalana de Voluntariat Social, la Plataforma pel Dret a un Habitatge Digne i la Favb, han plantejat a l'Ajuntament de Barcelona que en el pressupost del Fórum 2004 es dediquin 35.000 milions per a combatre les condicions indignes en les quals viuen prop de 140.000 persones a la nostra ciutat. La campanya porta com a lema *Sense sostre no hi ha cultura* ja que les entitats opinen que "els ciutadans que viuen sota un sostre ruïnós o ni tan sols tenen sostre, no poden pensar en la cultura, ni en la pau, ni en la sostenibilitat". També van fer referència als milers d'afectats per aluminosis amb els habitatges sense rehabilitar, als milers de persones que són denonades pel fet de formar part de les noves bosses de pobresa i als immigrants, molta dels quals viuen en condicions de vida infrahumanes.

Els 35.000 milions representen només un 14% del pressupost total del Fórum de les Cultures, una xifra que permetria començar a afrontar algunes de les necessitats d'habitatge que pateixen 23.000 famílies a la nostra ciutat.

El veïnat rebutja el 'tortell viari' de la plaça de les Glòries

PLAÇA DE LES GLÒRIES
REDACCIÓ

"Ja no estem en fase de cobrir el déficit sinó construït el futur, dissenyant el museu del segle XXI". Jordi Martí, director de l'Institut de Cultura de Barcelona, va dir així i es va quedar tan tranquil. Es referia a la Plaça de les Glòries, més en concret al projecte de Museu anomenat La Cripta.

No opinen així els barris, que porten mesos i mesos reclamant reunions, manifestant-se i exigint que es cobreixi el déficit existent de serveis i d'equipaments. Les associacions de veïns de Clot-Camp de l'Arpa, Fort Pienc i Sagrada Família, que havien arribat a un acord a l'any 1997, ara veuen posar-se en marxa un nou projecte que res no té a veure amb l'acord i que pot hipotecar el futur dels veïns.

Una assemblea celebrada al centre cultural La Farinera es va oposar frontalment al projecte municipal, que amplia l'anella viària inferior, que manté el tortell viari, que fomenta l'increment del trànsit i la contaminació, que tampoc no preveu equipaments però que, a canvi, construeix un parell de gratacels quan el pla aprovat el 1997,

DIANI COOMAN

Manifestació a la Plaça de les Glòries en la qual es va tallar el trànsit

admetia només un màxim d'alçada de planta baixa i sis més. Els veïns reclamen un parc no fragmentat, l'enderroc del tortell viari, més equipaments i habitatges socials.

L'assemblea va aprovar realitzar un tall de trànsit i sol·licitar una reunió amb Xavier Casas. La manifestació es va celebrar amb

una notable assistència i es va tallar el trànsit de la circumval·lació. Un dels lemes més corejats era "Acebiello, no hagas el caudillo", per la seva actitud autoritària i no dialogant.

Al mes de novembre les entitats, amb el suport de la Favb, no han rebut encara resposta a la seva petició de reunió. El ti-

nent d'alcalde no ha donat ni una data. Els veïns tornaran a reunir-se properament en una assemblea i pel mes de novembre plantegen noves mobilitzacions. "Sense reunions, sense transparència, sense participació, només ens deixen el carrer", diu Miquel Catusàs, president de l'AV del Clot.

NATIVOS DE AMÉRICA

Artesania i música de los pueblos indígenas

ARTESANOS DE AMÉRICA
ARTE-SANO
INCAS

C/ Boqueria, 21 • Tel. 93 301 97 34 • Fax 93 304 02 99
C/ Bada, Llibreteria, 9 • Tel/Fax 93 268 34 73
08002 BARCELONA
e-mail: incas@logicontrol.es

A l'Oficina de Rehabilitació treballen per facilitar-vos les coses.

A L'EIXAMPLE
REHABILITAR EDIFICIS
JA NO ES
UN EMBOLIC

Hi trobareu tot el suport, l'assessorament, els ajuts i subvencions de totes les administracions i altres serveis que us faran més fàcil i senzilla la rehabilitació del vostre edifici.

ProEixample

Oficina de Rehabilitació
València 307 • Plaça Bada
08009 Barcelona
Teléfono 934 570 522
<http://www.proeixample.es>

AMB LA COL·LABORACIÓ DE: Ajuntament de Barcelona, Generalitat de Catalunya, Ajuntament de Barcelona, Fecsa, Grup Esbarjo, Caixa Riberol, Banca Sabadell, Banca Catalana, Bimovis, Caixa Catalana, Caixa Bimovis, Caixa d'Estalvis i Pensions de Catalunya, Caixa de Sabadell, Grup de Constructors i Obres, Grup Empresarial d'Assessoria i Col·laboració, Grup promotor d'Empreses del Parquet de Barcelona, Col·legi d'Administradors de Finques de Barcelona, Col·legi d'Aparelladors i Arquitectes Tècnics de Barcelona, Col·legi d'Arquitectes de Catalunya Democràtica de Barcelona, IAA - IAP Seguros, Catalana Occident, Mapfre, Vitanorix Assegurances, Zurich, GDS - Constructora de Seguros

La Veu del CARRER

Observador, 6-8 habises • 08002 Barcelona • Tel. 93.412.76.00 • Fax 93.412.88.88 • e-mail: favb@lafavb.com

Si vols rebre la revista a casa, envia aquest cupó amb les teves dades:

NOM:

ADREÇA:

POBLACIÓ: CP: TELEFON:

Subscripció: 6 nùms. 1.000 pts. (mínim) 6 nùms. a partir de 2.000 pts. (amic/amiga)

Forma de pagament: Taló adjunt a nom de Favb Domiciliació bancària

Entitat: Oficina: Control:

Núm. de compte:

EL COR ROBAT

CATERINA AZÓN

PUNTA

Gerard Gual Gasulla
President AV Vallvidrera-Cim
Tribidat

"En vint minuts arribem a la plaça Catalunya. El transport públic ha millorat"

47 anys. Nascut a Barcelona. De Boy Scout a les Comissions de Barri a Sant Andreu, passant pels baris de Sagrada, Guinardó, Vivendes del Congrés fins arribar a Vallvidrera. L'any passat l'Associació de Veïns va celebrar el seu 50 aniversari.

- **Aquest any heu tornat a celebrar la Festa Major?**
- Sí, ho ha tingut l'envergadura de l'any passat, al coincidir amb el 50 aniversari. Tot i això és una activitat que ens reuneix i ens acostia als veïns.

- **Vam poder comprovar, al sopar, que la participació és alta.**
- Sí, sí, un 10%. Vallvidrera té l'estructura d'un poble, la gent es coneix, sense molt d'esforç s'arriba directament al veïnat.

- **Vallvidrera és un lloc d'estiueig?**
- Fa molts anys. Després hi va haver moltes cases tancades, però avui és un lloc de residència habitual.

- **Zona forestal o zona urbana?**
- Les dues a la vegada, amb la seva complexitat i situacions conflictives. Fa un temps un grup de veïns va denunciar una construcció que no respectava la llei, planta baixa i un pis, però que en realitat eren quatre plantes i envaia part del parc forestal. Ara una sentència obliga a enderrocar-la. L'AV defensem que s'executi la sentència ja que ha de ser exemplar.

- **La defensa de Collesera?**
- Per a nosaltres és un dels objectius importants. Plantegen que les administracions comprin sòl privat qualificat de forestal. A l'actualitat més del 50% és propietat privada. Hi ha hagut una certa aturada, però per a aquest any hi ha pressupost.

- **Altres problemes?**
- Tenim carrers encara sense asfaltar i resulta curiós que l'ajuntament ens cobra el clavengeram i en molts casos no existeix.

- **Altres entitats?**
- Les activitats culturals s'han diversificat, Vallvidrera és un barri molt actiu: Club excursionista, de petanca, dones, teatre, quan es disposava de sala d'actes.

- **A punt d'inaugurar-se el Centre Cívic.**
- Sí. Abans el desaparegut Bar Montserrat era el lloc de trobada. El paper l'ha d'assumir el Centre Cívic completant les seves activitats amb la biblioteca i la sala d'actes que permeti recuperar el teatre.

- **Com ho gestionareu?**
- Ens han plantejat la gestió compartida. Ja veurem.

- **De què estàs més satisfet?**
- El transport públic ha millorat molt. Avui podem agafar el funicular cada sis minuts, que enllaça amb els ferrocarrils catalans. Tenim trajecte urbà i en vint minuts arribem a la plaça Catalunya. Es nota i cada vegada més gent deixa el cotxe.

- **Arà què teniu entre mans?**
- L'elaboració d'un Pla d'Equipaments per als propers quatre anys. És important preveure el futur.

La Favb reclama participar en els Consells Sanitaris previstos per cada barri

L'assemblea de Sanitat de la Federació d'Associacions de Veïns i Velles de Barcelona, reunida a Barcelona el 20 d'octubre de 2001, acorda la següent resolució: La realitat de la Sanitat Pública a Catalunya, i en concret a Barcelona, és preocupant. El Decret de reforma de l'atenció Primària estableix una termini per portar-la a terme que hauria d'haver estat finalitzada l'any 1996. No sols no ho ha estat així, sinó que a Barcelona és una de les zones on està més endarrerida. L'any 1996 no arribava ni al 40% de centres i de població en aquests moments, 2001, és d'un 60%. Per altra banda, aquesta reforma comporta tancar centres més petits per agrupar-los en altres de més grans, amb l'inconvenient d'allargar els desplaçaments per als usuaris.

Ens preocupa l'empitjorament del servei que es tradueix en un increment de les llistes d'espera, col·lapsant-se els serveis d'urgències i moltes deficiències en el servei d'urgències 061. La majoria dels casos són deguts a la manca de mitjans i recursos, més que a la mala gestió o poca preparació dels professionals de la sanitat.

Entenem que aquesta situació amaga un intent de desprestigiar la sanitat pública en benefici de la sanitat privada. El nombre de centres a Barcelona d'assistència primària que

estant gestionats per empreses privades, (Barcelona, Vila Olímpica, Les Corts, Sardanya...), així com els hospitals Clínic i Sant Pau, mostra una clara tendència cap a aquesta privatització i consegüentment un primer moment encara que en ampliar el servei que sembla tot el contrari.

Cal vetllar per a que la sanitat sigui pública, universal i de qualitat

Tot això ens porta a afirmar que, ara més que mai, és important que totes les entitats representatives; territorials, socials i professionals vetllem, perquè la sanitat no perdi el seu caràcter públic, universal i de qualitat, fruit de llargues lluites socials.

Les associacions de veïns hem demostrat amb escreix que el nostre coneixement dels barris i les seves persones, ens avalen per ser uns entitats representatives en la defensa dels interessos dels usuaris de la sanitat pública. Malgrat aquesta constatació, no se'n permet forma part, de ple dret, dels Consells de Salut.

La Llei General de Sanitat de l'Estat i la Llei d'Ordenació Sanitària de Catalunya (LLOSC), contemplan la creació dels anomenats Consells de Salut, amb participació de l'Administració, els professionals i els usuaris. Aquests Consells són d'àmbit general i també d'àmbit local, en correspondència un per cada barri i seria la forma de participació democràtica i la possibilitat de millorar el servei. A la ciutat de Barcelona no s'han constituït, només ho està el general i no hi ha participació de les Associacions de Veïns.

Per tot el que s'ha dit anteriorment, les associacions de veïns reclamem formar part dels Consells de Participació dels Sectors Sanitaris de Barcelona perquè tal com duu l'article 38 de la Llei d'Ordenació Sanitària a Catalunya "puguem informar, assessorar i formular propostes als òrgans de direcció del Sector Sanitari sobre qualsevol qüestió relativa a les activitats que es desenvolupen en l'àmbit del Sector, la seva adequació a la normativa sanitària i a les necessitats socials de la població, i ha d'impulsar la participació de la comunitat en els centres i els establiments sanitaris".

Ens adreçem al Parlament de Catalunya, perquè faci les modificacions oportunes en la Llei d'Ordenació Sanitària amb l'objectiu de que la nostra petició sigui efectiva. Barcelona, 20 d'octubre de 2001

Revistes de barri

Traversera

La revista de Les Corts-Oest arriba al número 37. Té una portada reivindicativa on es reclama una residència assistida i un centre de dia, al solar del carrer Benavent. A les pàgines centrals es publica el programa de la Festa Major i, en successius articles, es lamenten de les retallades en la participació i del secretisme del Pla Director del sector Diagonal Ponent. En canvi, s'alegren que per la primavera el carrer Madrid tindrà accés més ampli.

SinoFos!

El Centre Cultural Tomàs Tortajada publica el núm.9 de la seva revista per a gent gran. En la seva dotze pàgines, format tabloideu, inclou articles referits al "2001 Any internacional del voluntariat" i a la necessària "autoestima per a no jubilar-se de la vida". Juan Manuel Velasco, en un article referit a les pensions de viduïtat, afirma que "reclamar el 100% de la base reguladora de totes les pensions de viduïtat, no només és útil sinó que establiments inacceptables greuges compartissin".

DiagonalMarInforma

Ja ha sortit el número 1 d'aquest full informatiu de la AA.VV. de Diagonal Mar. Cal destacar l'esforç de l'associació per informar als socis o veïns en general. Es denuncia en un dels articles la modificació del Peri Pujades-Levanta, doncs s'anul·lia una zona verda i un centre de barri. En el seu lloc, s'especula construint una torre de vint-i-sis plantes. L'associació crida a la protesta, col·locant pancartes.

QUI ÉS QUI

EUGENI RODRÍGUEZ

Portaveu del FAGC (Front per l'Alliberament Gai de Catalunya)

ALBERTO GÓMEZ GARCÍA

Periodista

DANI CODINA

Fotògraf

Ell i el seu grup porten les denúncies presentades per les víctimes. I fan un seguiment exhaustiu fins l'últim dia del judici. Donen xerrades a escoles o centres d'adults, a més d'elaborar campanyes informatives o denunciar llibres que incloïen eufemismes racistes, que defineixen l'homosexualitat com "desviació sexual", "malaltia" o un comportament "contra natura".

El portaveu del FAGC no deixa de reconèixer que els temps han millorat pels homosexuals. De fet, apunta que ara són les dones les més perjudicades: "Els països senten més còmodes. Però el procés de normalització de les lesbianes és més lent. Hi ha més visibilitat de les parelles de dones, encara que hi ha hagut més agressions".

No creu que els nombrosos locals d'ambient i l'anomenat "gaiesample" sigui la solució al problema: "Els fags. Poder sortir per determinats locals és una avantatge a curt termini, però s'acabarà esventint en un gueto a llarg termini. L'ideal és reivindicar tots els espais i portar l'homosexualitat a gent que mai l'ha sentit de prop".

La darrera lluita de l'Eugeni és més personal que mai. El mes de febrer va rebre una trucada a la feina: "un sobtat de sempre que era gai", apunta. "Com sigas así te vamos a matar". Després d'una setmana de baixa, i amb una passivitat insultant per part de la direcció de Correus, l'Eugeni es va trobar amb unes pintades de més d'un metre de gran, que augmentaven encara més la condició d'homofòbia dels autors de les amenaces. Segons l'Eugeni, es va crear una comissió investigadora que sembla no investigar res, i ara està pendent del cas després que la seva denúncia hagi arribat al Congrés dels Diputats. "És clar que actualment pots ser homosexual, però no pots fer-ho públic. He de portar-ho amb paciència i sang freda per no deixar-ho córrer, perquè em sento obligat no només personalment, sinó èticament", assegura.

Portar la normalització de l'homosexualitat al món laboral és la darrera batalla de l'Eugeni, de baixa per depressió des de febrer, però assegura que a recompens judicials guanyats o que l'homosexualitat deixi de ser un tema tabú en determinats espais. Una recompensa a llarg termini i, a primera vista, buida. Precisions: la recompensa que caracteritza la utopia, la que diferencia els lluitadors dels conformistes.

“Actualment pots ser homosexual, però no pots fer-ho públic”

uan l'Eugeni Rodríguez tenia 18 anys va crear tan sols un carrer. El que separa la seva ciutat natal, L'Hospitalet de Llobregat, de la ciutat on viu des de llavors, Barcelona. Aquella decisió, però, va ser una de les més importants de la seva vida.

L'Eugeni va créixer dins del barri dels blocs Ciutat Comtal, un altre barri més de gent que havia emigrat a Catalunya en busca d'un primer futur. I va créixer al mig d'un ambient hostil per una qüestió llavors més tabú que mai: l'homosexualitat.

Va patir durant molts anys una discriminació que avui podria semblar ben allunyada. L'Eugeni va haver de lluitar interinertment contra un barri, contra uns acadèmics que no vol recordar, contra la manca d'amics, contra l'absència d'un referent proper. "Quan una persona negra se sent discriminada, al menys té fabric de la seva família, ja són negres també. Però jo em

sentia sol. Era la cosa més horrososa que li podia passar o la meua mare, que se sentia la persona més trista del món", assegura.

Després de decidir viure a Barcelona, l'Eugeni va entrar en contacte amb el Front d'Alliberament Gai de Catalunya (FAGC), i va trobar l'assí de complicitat que necessitava. És llavors quan va començar a lluitar, al costat de gent de la seva edat, contra altres "molins de vent" de la injustícia política i social, com el Servei Militar Obligatori, l'OTAN o l'especulació immobiliària.

L'any 1985, el FAGC, creat el 1975, va entrar en una fase de reflexió. Els més joves, com l'Eugeni, apostaven per la lluita, la confrontació directa amb els obstacles de les seves reivindicacions. Els no tan joves, com el Jordi Petit, adoptaven una postura més moderada, a la recerca del reconeixement de les institucions. Un any després va haver-hi la

previsible escissió, i es va crear la Coordinadora de Gais i Lesbianes, amb el Jordi Petit al capdavant. Però, la relació actual entre ambdues és més cordial. "Nosaltres simplement volem jugar un paper més combatiu. Tenim una relació mínima amb les institucions, ja que les considerem un suport important, no decidim. No volem sentir-nos hipotecats, volem mantenir la nostra autonomia", remarca el propi Eugeni.

El jove Eugeni va acabar essent el portaveu i cap visible del FAGC, fins el dia d'avui. Al mateix temps va començar la seva tasca com animador sociocultural. I va entrar a treballar a Correus, on porta ja 14 anys. També va formar part dels sindicats, primer a CC.OO. i després a la CGT, del que és delegat sindical.

L'Eugeni ha creat la seva lluita per la igualtat sexual dins l'àmbit dels drets humans, les discriminacions principalment.

Salipbeur

Els nens i les nenes de la guerra

Des de Islamabad reben un informe esgarrifós. Cent mil nens afganesos moriran de fred aquest hivern si no arriba ajuda urgent. A tot això s'ha de sumar els tres-cents mil morts que cada any s'afegeixen per altres causes. A Afganistan, un de cada cinc nens no arriba als cinc anys. La majoria moren per malalties que avui poden guarir-se. La diarrea mata a vuitanta-cinc mil nens. N'hi ha cinquanta mil sense família, que treballen pels carrers de la bombardejada Kabul. Una altra dada és que el 39% dels nens estan alliberats mentre que les nenes només arriben al 3%. Quan es lleixin aquestes línies les temperatures hauran arribat als 30° sota zero. Un any més les fredes xifres ompliran els informes i formaran part d'una tragèdia de la qual tothom té més o menys grau de responsabilitat.

Zeta

L'acudit

Puyal